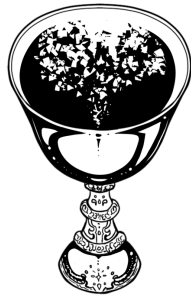

บทนำ

ท่ามกลางความมืดมิดอันเจียบสงบ เด็กหนุ่มผมทองยังคงก้าวไป
ข้างหน้าอย่างไร้จุดหมาย แล้วเสียงหนึ่งก็ดังขึ้น

“...น่าสมเพช” เสียงนั้นส่งผลให้ร่างของเขาชะงัก มันพูดกับเขาว่า
“นายมันช่างไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไรเลย”

“ใครนะ?” เด็กหนุ่มผมทองส่งเสียงถาม เขากวาดตามองไปรอบๆ ซึ่ง
มีเพียงความมืดมิด

“ยังคงใช้ชีวิตต่อไปเรื่อยๆ ใช้ชีวิตอันแสนเน่าหมอนนี้อย่างไร้จุดหมาย”
เจ้าของเสียงปริศนาไม่ยอมตอบคำถามของเขา

“ฉันถามว่าใคร!” เด็กหนุ่มผมทองตวาด

“ถูกลบความทรงจำครั้งแล้วครั้งเล่าโดยเทพจอมหลอกลวงพวกนั้น”
เสียงปริศนาค่อยๆ ดังเข้ามาใกล้ “ปากก็บอกว่าทำไปเพื่อปกป้องเรา ทั้งๆ ที่
พวกมันต่างพากันหวาดกลัวเราใจจะขาด”

“นะ...นาย...” เด็กหนุ่มผมทองเอ่ยด้วยน้ำเสียงสิ้นเครือ เมื่อเห็นร่าง

ของชายผู้หนึ่งค่อยๆ เดินออกมาจากเงามืด

“ฉันทนกับพวกเขามากเกินไปแล้ว ราฟาเอล ลูซิเฟอร์...ท่านพ่อ พวกเขารวบรวมกับเราเป็นเพียงสิ่งของที่ไม่มีหัวใจ...ได้ ถ้าพวกเขาต้องการอย่างนั้น” ชายปริศนาหยุดพูดชั่วคราว แล้วพูดต่อว่า

“ถ้าพวกเขาอยากจะได้สิ่งของที่ไร้หัวใจจริงๆ ละก็ ฉันก็จะทำให้พวกเขาได้พบกับสิ่งที่ต้องการเอง!”

สิ้นคำ ร่างปริศนาก็พุ่งประชิดตัวเด็กหนุ่มผมทอง และใช้ฝ่ามือทะลวงกลางอกซ้ายของเป้าหมายทันที

“อึก!” เด็กหนุ่มผมทองกระอักเลือด ดวงตาของเขาเบิกกว้างเมื่อเห็นใบหน้าของบุคคลปริศนา

นั่นคือเขา...หมอนั่นคือตัวของเขาเอง!

“การคงอยู่ของนายมีแต่จะทำให้ฉันอ่อนแอเอง ดังนั้นจงหายไปซะเถอะ ตัวตนที่อ่อนแอของฉันเอง!”

เด็กหนุ่มผมทองที่โดนฝ่ามือแทงทะลุหน้าอกอยู่นั้นค่อยๆ หลับตา สติของเขา กำลังจะดับวูบ

“อ่า นั่นสินะ ฉันมัน...” เขาขยับริมฝีปากช้าๆ และเอ่ยประโยคต่อมา “อ่อนแอจริงๆ นั่นแหละ”

พูดจบ ร่างของเขาก็กลายเป็นละอองแสงสีทอง แล้วหายเข้าไปด้านในตัวของเขาอีกคนที่ยืนอยู่เบื้องหน้า

ตัวเขาที่เป็นอีกตัวตนหนึ่ง

ตัวตนที่อาศัยอยู่ในกันบังจิตใจอันมืดมิดมาโดยตลอด

ตัวตนที่เก็บงำความทรงจำทุกๆ อย่างเอาไว้

“เจ้าหนู เฮ้! เจ้าหนู!” เสียงตะโกนของหญิงสาวคนหนึ่งดังขึ้น เมื่อเด็กหนุ่มค่อยๆ สัมผัสก็พบกับร่างออรชรของสาวงาม เธอสวมกิโมโนสีขาว และยืนจ้องเขาอยู่

เธอคือเทพอินาริ

“เป็นอะไรี่เปล่า ได้เห็นอีกด้านของเจ้ารึยัง” อินาริถามเด็กหนุ่มด้วย
แววตาสงสัย

“...” เด็กหนุ่มเสียบไปสักพัก เสี้ยววินาทีนั้นแววตาเลื่อนลอยของเขา
กลับเปลี่ยนเป็นแววตาชั่วร้าย

น่าเสียดายที่หญิงสาวไม่อาจเห็นมัน

“ยังเลยครับท่านอินาริ แน่ใจหรือครับว่าผมจะได้เจอกับด้านมืดของ
ผมจริงๆ...นี่ก็ผ่านมาตั้งสามวันแล้วนะครับ” เด็กหนุ่มกล่าวด้วยน้ำเสียงปกติ

“จั้นหรือ แปลกแะะ ปกติมันควรจะเจอได้แล้วนี่นา” หญิงสาวพึมพำ
เด็กหนุ่มที่นั่งแช่อยู่ในบ่อน้ำสีแดงฉานจ้องใบหน้าของหญิงสาว
ตาไม่กะพริบ

บ่อน้ำสีแดงแห่งนี้คือบ่อโลหิต

“จั้นถ้าเจ้ารู้สึกแปลกๆ เมื่อไหร่ให้ตะโกนเรียกข้าทันทีนะ ข้าจะรออยู่
ข้างนอก” เธอหันมาพูด ซึ่งเด็กหนุ่มผมทองก็พยักหน้ารับ

เมื่อหญิงสาวเห็นดังนั้นก็ไม่กล่าวอะไรต่อ เธอเดินออกไปจากห้อง
ปล่อยให้เด็กหนุ่มนั่งซบตัวในบ่อโลหิตต่อไป

แอ็ด...ปัง! เสียงประตูหินขนาดใหญ่ค่อยๆ ปิดลง บัดนี้ภายในห้อง
ปิดตายอันกว้างใหญ่มีเพียงเด็กหนุ่มผมทองนั่งอยู่ เขาก็มองหน้า มองใบหน้า
ของตัวเองซึ่งสะท้อนอยู่บนเลือดสีแดงฉาน

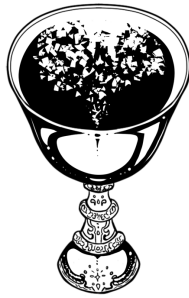
“สามวันจั้นหรือ เจ้ามีมันอ่อนแอกว่าที่คิดเอาไว้แะะ” เขาพูดกับ
ตัวเองด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

“รอก่อน รอให้ครบเจ็ดวันก่อน และหลังจากนั้น...” ดวงตาสีแดงเข้ม
เหมือนทับทิมค่อยๆ วาวโรจน์

“ไอ้พวกที่บังอาจมายุ่งกับความทรงจำของฉัน ฉันจะฆ่าล้างพวกมัน
ให้หมด...เริ่มจากหล่อนก่อนเลย หึๆ” เด็กหนุ่มผมทองหัวเราะเบาๆ พร้อมกับ
เผยรอยยิ้มแสนชั่วร้าย

1

เป็นแค่บุป อย่าริอ่านเป็นคนชั่ว

“อ่า~ พอได้ปลดปล่อยตัวเองแบบนี้แล้วรู้สึกดีซะมัด” ผมกล่าวพร้อมกับค่อยๆ เผยรอยยิ้มชั่วร้าย

หลังจากผมส่งเจ้าคนอ่อนหัดนั้นไปพักอยู่ในส่วนลึกของจิตใจ ผมก็เป็นฝ่ายควบคุมร่างกายนี้โดยสมบูรณ์

ผมเบื่อแล้ว เบื่อที่จะเห็นความอ่อนหัดของมันซ้ำแล้วซ้ำเล่า เบื่อที่จะโดนพวกเทวทูตกลับกลอกพวกนั้นกระทำอยู่แต่ฝ่ายเดียว ไซ้แล้ว...

ผมคืออีกตัวตนที่อยู่ในร่างนี้ ตัวตนที่เก็บจำความทรงจำเหล่านั้นเอาไว้...ทุกสิ่งทุกอย่างที่อีกตัวตนของผมลืมเลือนมันไป

จะพูดว่าอีกตัวตนก็คงไม่ถูกนัก เพราะว่ายังไงซะพวกเราทั้งสองต่างเป็นคนคนเดียวกัน มีความทรงจำร่วมกัน ผมรับรู้ทุกสิ่งทุกอย่างผ่านทางดวงตาและความนึกคิดของเจ้าอ่อนหัดปัญญานี้มันนั่น หืม อ้อใช่ๆ จริงด้วยสินะ ผมยังไม่ได้แนะนำตัวเลย

ผมมีชื่อว่า คิทชีเนะ อวาลอน

“...”

ลืมไป...มนุษย์ติดต่อย่อย่างพวกคุณคงจะรู้จักกันดีอยู่แล้ว

ให้ตายสิ อย่าบอกนะว่านิสัยบ้าๆ ของเจ้านั้นมันแพร่มาหาผมด้วย
ไม่มีทางๆ ผมกับเจ้าปัญญาอ่อนนั้นไม่มีอะไรเหมือนกันเลยสักกะติ๊ด!

เอาละ พวกมนุษย์ติดต่อย่อย่างทั้งหลายเอ๋ย ต่อไปนี้พวกคุณจงเรียกผม
ว่า แบทวา ‘แบต’ ที่แปลว่าชั่วร้ายนั้นแหละ และขอให้พวกคุณจงลืมไฉ่เสื่อม
วาปัญญาอ่อนคนนั้นไปซะ ไม่สิ ดีลิตภาพของมันออกไปจากสมองของ
พวกคุณเลยก็ยิ่งดี เพราะต่อไปนี้มีเพียงแค่ผม แบทวา มีเพียงผมเท่านั้น!!!

และก็ไม่มีเคลวินด้วย!!

แต่เห็นแก่พวกคุณ ผมจะตอบในสิ่งที่พวกคุณกำลังสงสัยก็แล้วกัน
สิ่งที่พวกคุณกำลังจะถามผมในตอนนี้น่าจะไม่พ้นว่า

อ่า ท่านแบตวาผู้เก่งกาจเทียมฟ้า ท่านกับดาร์กวาที่ได้สู้กับอาเจี และ
สู้กับโดมอสเมื่อไม่กี่อาทิตย์ก่อน เป็นคนคนเดียวกันหรือไม่

คำตอบคือใช่แล้วครับ ทั้งผมและเจ้าวาเสื่อมต่างก็เป็นหมอนั้น พวก
เราต่างเป็นดาร์กวา ผมเองก็สามารถกลายเป็นดาร์กวาได้เช่นกัน หากต้องการ
จริงๆ เพียงแค่ผมปิดกั้นตัวเองจากทุกสิ่งทุกอย่าง ละทิ้งตัวตนและความหมาย
ของการมีชีวิตอยู่ไป สิ่งที่เขาคนนั้น สิ่งที่เขาเลไนต์เคยบอกผมเอาไว้...

แค่ปิดมันไปซะ ปิดความรู้สึกส่วนนั้นไป ผมก็จะได้รู้สึกเจ็บปวดอีก
ต่อไป

เพียงแต่...

ผมไม่ชอบทำอย่างนั้น เพราะความรู้สึกของผมและเจ้าวาเสื่อมยามที่
กลายเป็นแบบนี้ (เป็นดาร์กวา) มันช่างดู...

ว่างเปล่า

พวกคุณก็คงจะคิดแบบเดียวกันใช่ไหมครับ การที่ในหัวมันโล่งๆ ไม่มี
อะไรเลย มันคงจะน่าเบื่อน่าดู เอ๊ะ? หรือว่าพวกคุณชอบกัน การที่ไม่มีอะไร
อยู่ในหัวเลยนะ

พอเถอะๆ หมดการอารัมภบทเพียงเท่านี้ดีกว่า

“ตามที่ท่านอินาริบอก ฉันต้องขับไล่โหดให้ครบเจ็ดวันสินะ เอา
 เกอะ เหลืออีกแค่สี่วันเท่านั้น ขนาดเจ้าวาเลียมมันยังนั่งอยู่เฉยๆ มาได้ตั้งสาม
 วัน แล้วแบบว่าอย่างฉันทำไมจะทำได้” ผมค่อยๆ หลับตาลงเพื่อนึกจาก
 จัดการกับอินาริ จะฆ่าเธอยังไงดีนี่ ฆ่าเสร็จแล้วกินตับเธอเลยดีไหม

“...”

เอ่อ...ตับที่ผมว่าคือตับจริงๆ นะครับ ไม่ใช่ตับแบบนั้น

“...”

หมายถึงตับที่เป็นเครื่องในที่พบได้ทั่วไปในอาหารนะ ไม่ใช่ตับแบบที่
 พวกคุณกำลังคิดกันอยู่

“...”

โอเคๆ ไม่กินตับแล้วก็ได้ เอาเป็นกระซอกหัวใจของเธอออกมา แล้วให้
 เธอมองมันดีกว่า ผมอยากเห็นสีหน้าของเธอเหลือเกินตอนที่ได้เห็นหัวใจของ
 ตัวเองกำลังเต้นตุบๆ อยู่ตรงหน้า

ฮะๆๆ เชิญสบทสลายแข่งผมได้ตามสบายเลยพวกมนุษย์เอ๋ย ผมหาได้
 แคร่ไม่ อย่าลืมนึกว่าตอนนี้นะ...

คือแบบว่า

หลังจากนั้นผมก็คิดแผนการอันชั่วร้ายต่างๆ นานาเพื่อฆ่าเวลา ผมคิด
 เอาไว้แล้วว่า หลังจากนั้นผมจะทำอะไรบ้าง ผมคือแบบว่า ผมจะทำอะไรก็ได้
 ตามที่ใจผมต้องการ ทำในสิ่งที่เจ้าเลื่อมวานันไม่กล้าและไม่คิดที่จะทำ หึๆ

คิดไปได้สักพักผมก็ผล็อยหลับก่อนจะตื่นขึ้นมาอีกครั้ง ตอนนี้น่าจะ
 ผ่านไปได้ราวๆ ครึ่งวันแล้ว เอ้อ...น่าเบื่อชะมัด

เนื่องจากไม่มีอะไรทำ ผมจึงตีกรรเชียงว่ายน้ำ (โหด) เล่นอยู่ในบ่อ
 กลิ่นมันเหม็นคาวน่าคลื่นไส้ชะมัด ก็ไม่แปลก มันคือเลือดนี่เนอะ เอาเกอะ คิด
 ชะวามันคือน้ำแดงใสๆและมีกลิ่นเหม็นคาวก็แล้วกัน

ผมกวาดตาดูรอบๆ ห้องสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่แห่งนี้ ผ่นทั้งสี่ด้านเป็น
 หินเก่าแก่ที่สลักอักษรและลวดลายเวทมนตร์เอาไว้ ตรงใจกลางของห้องคือ
 บ่อโหดรูปวงกลมมีรัศมีราวห้าเมตร มีทางออกทางเดียวคือประตูหินยักษ์ที่

ลงอาคมเอาไว้ให้เปิดได้จากด้านนอกเท่านั้น ซึ่งอินาริก็คงจะเฝ้าอยู่นั่นเอง ผมเองก็สงสัยเหมือนกันว่า ทำไมถึงต้องเปิดจากภายนอกเท่านั้นด้วย เจ้าวาเสื่อมก็เอาแต่นั่งจิตตก ไม่ยอมถามอะไรอินาริสักคำ เฮอะ ไร้ประโยชน์จริงๆ

สองชั่วโมงผ่านไป

“อืมมม ต้องทนอีกราวๆ เจ็ดสิบชั่วโมงสินะ”

สามชั่วโมงผ่านไป

“อีกหกสิบเก้าชั่วโมง ชักหิวแล้วแฮะ เจ้าเสื่อมวามันทนนั่งอยู่อย่างนี้มาสามวัน โดยไม่กินอะไรเลยได้ยังไงเนี่ย”

สี่ชั่วโมงผ่านไป

“ไวยยย ตูซักจะทนไม่ไหวแล้วนะไวยยย อะไรงั้น ตูคือแบดวาผู้ชั่วร้ายเชียวนะ! นี่ตูจะต้องมาทนนั่งอยู่เฉยๆ อย่างนี้อีกหกสิบแปดชั่วโมง โดยไม่ได้ทำอะไรเลยงั้นหรอ มันทนน่าเบื่อเกินไปแล้วนะ ข้าวก็ยังไม่ได้กิน รู้ไหมว่ามันหิวแค่ไหน! มองไปที่ไหนก็เจอแต่เลือดเหม็นคาวเน่าเฟะ ตูไม่ใช่แวมไพร์แบบทรินตีนะไวยยย!!!” ผมไวยวายด้วยความเหลืออด ผมกำลังจะกลายเป็นบ้าแล้ว!!!

ให้ตายสิ ผมอุตส่าห์กลายเป็นแบดวาผู้ชั่วช้าทั้งที แต่กลับต้องมานั่งอยู่เฉยๆ รอให้ครบกำหนดเจ็ดวันแบบนี้เนี่ยนะ!!

ไม่ได้ๆ ต้องหาอะไรทำ ไม่งั้นมีหวังเจตายคาบ่อเลือดนี้แน่นอน

แล้วผมก็คิดอะไรบางอย่างได้ อะไรบางอย่างที่จะช่วยให้ผมหายเบื่อจากความเจียบเหงาอันแสนจะเคว้งคว้างนี้

“ท่านอินาริครับบบ” ผมตะโกนเสียงใส

เห็นอินาริบอกว่า หากมีอะไรละก็ ให้เรียกเธอได้อย่างนั้นสินะ

แต่ไม่มีเสียงตอบรับใดๆ กลับมา ประตุนิมนขนาดใหญ่มองยังคงถูกปิดตายอยู่อย่างนั้น

“ท่านอินาริ!” ผมตะโกนเรียกหาเธออีกครั้ง แต่ก็เช่นเดิม ไม่มีสัญญาณตอบรับจากเลขหมายที่ผมเรียก

อะไรงั้น หรือว่าเธอจะทิ้งผมไปแล้ว ใช่ ต้องใช่แน่ๆ เธอคงจะทิ้งผมเอา

ไว้ที่นั่นแล้วไปเที่ยวหาความสนุกสนานเฮฮาคนเดียวอย่างนั้นสินะ เธอจะปล่อยให้ผมต้องเจตตายภายในห้องบ้าง? นี่ยังเป็นแผนการของเธอสินะ สินะ!

“อย่ามาพูดเป็นเล่นนะ ฉันแถมว่าคนนี้จะต้องมาเจตตายอยู่ในนี้จริงๆ จังเหรือ เฮอะ ผันไปเถอะ” ผมลุกขึ้นยืนก่อนจะเดินตรงไปยังขอบสระ ขณะที่ผมกำลังจะขึ้นจากบ่อโลहितนั่นเอง จู่ๆ ประตูหินยักษ์ก็ค่อยๆ เปิดออก แสงสว่างจากภายนอกสอดส่องเข้ามาพร้อมกับร่างอรรชรของหญิงสาวนางหนึ่ง

“อาๆ โทษทีๆ บังเอิญว่าข้าเผลอหลับไปหน่อยนะ เลยไม่ทันได้ยิน... นั้นเจ้าจะทำอะไรนะ ข้าบอกแล้วไงว่าห้ามขึ้นจากสระก่อนครบกำหนดเจ็ดวัน!!!” คำพูดและน้ำเสียงของเธอที่เปลี่ยนไป ส่งผลให้ผมสะดุ้งโหยง ผมรีบกลับไปนั่งตรงใจกลางของบ่อโลहितทันที

อะไรกัน ทำไมต้องขึ้นเสียงใส่กันด้วย ขึ้นจากสระก่อนกำหนดแล้วมันเป็นอะไรหรือไง!? ผมจะตายจันเหอะ

ถึงจะหงุดหงิด แต่ผมก็ต้องแสร้งเป็นคนดีเอาไว้ก่อน มิเช่นนั้นเธออาจจับได้ว่า ตอนนั้นผมคือแวมว

“ชะ...ขอโทษครับท่านอินาริ ผมเห็นท่านไม่ตอบกลับมา คิดว่าท่านจะเป็นอะไรไป ก็เลยเป็นห่วงนะครับ” ผมกล่าวด้วยน้ำเสียงและสีหน้าอันแสนจะรู้สึกผิด ในขณะที่ใจจริงนั้น...

‘เฮอะ ยัยทวดแก่เอี้ยย! บังอาจมาทำเสียงดูใส่ฉันจังเหรือ รอก่อนเถอะ เดี่ยวฉันจับตีกันลงโทษซะให้สาสมเลย คอยดู!’

“เป็นห่วง? ฮะๆๆ เจ้านี้คิดอะไรไม่เข้าใจจริงๆ อย่าลืมนะว่าข้าเป็นถึงเทพอินาริผู้ยิ่งใหญ่เยี่ยงนะ” อินาริกล่าว

แถมแล้วยังขี้โม้อีก ช่างไม่เจียมสังขาร

เธอมองมาที่ผมก่อนจะเดินเข้ามาหา แล้วนั่งตรงขอบสระใกล้ๆ

เธอสวมชุดกิโมโนสีขาวบริสุทธิ์ ผมสีน้ำตาลแดงของเธอมัดเอาไว้เป็นหางม้า คิ้วของเธอโค้งสวยได้รูป ปากนิดจุกหน่อย ผิวขาวใสผุดผ่องราวกับไข่มุก รูปร่างอรรชรอ่อนแอเหมือนกระบองนาฬิกาทราย นัยน์ตาสีแดงฉาน

ของเธอนั้นช่างดูมีเสน่ห์เข้ายวนแปลกๆ

“...”

โอเค ผมคิดเองที่เรียกเธอว่ายัยแก่ ดูจากภายนอกแล้วเธอเหมือนสาวสวยวัยยี่สิบต้นๆ ทว่า...

เฮอะ! อย่าคิดว่าสวยแล้วผมจะยอมใจอ่อนให้นะ ไม่มีทางชะหรือกอย่าลืมนะสิว่า ตอนนี้เป็นคือแบดวู้ชู้ซ่า!!!

“เรียกขำมีอะไรแปลกๆ” เธอถาม

“เอ่อ...ขอภัยที่ต้องเรียกท่านนะครับ ท่านอินริ แต่ผมขอรบกวนท่านสักสองสามเรื่องได้ไหมครับ”

ตุ๋ซ่าช่างตอแหลจริงๆ แบดวู้ แบบนี้เธอจับได้ไม่ได้แน่นอน หึๆ

“รบกวน? ไหนลองว่ามาสิ”

“คือว่าผมขอ...”

ดวงตาของเธอค่อยๆ เบิกกว้างขึ้น พร้อมๆ กับคิ้วที่ขมวดเข้าหากันเมื่อได้ยินคำขอของผม หึๆ ก็ไม่แปลกใจเท่าไร เธอคงไม่คิดว่าผมจะกล้าขอเธอทำเรื่องอย่างนั้นในตอนนี้นะ อ่า...ช่วยไม่ได้ละนะ ก็มันน่าเบื่อจริงๆ นี่นาราวๆ สองชั่วโมงต่อมา

“ฮ้า~ ค่อยยังชั่วหน่อย” ผมถอนหายใจ ก่อนจะวางบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปที่เพิ่งกินเสร็จลงตรงขอบสระไกลๆ

“เอาละๆ เมื่อก็อ่านถึงไหนแล้วนะ” ผมเปิดหนังสือนิยายขึ้นมาอ่านต่อทันที อินริที่นั่งอยู่ไกลๆ ผมหันมองด้วยบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปสลับกับหนังสือนิยายกองโตที่วางบนขอบสระ

ใช่แล้ว ผมขอให้เธอไปซื้อหนังสือนิยายและนำอาหารจากโลกมนุษย์มาให้กิน อย่างน้อยๆ อ่านหนังสือแบบนี้ก็ฆ่าเวลาได้ดีพอสมควรเสียละ หืมอย่าบอกนะว่าพวกคุณกำลังคิดลึกลับเรื่องที่ผมขอเธอ ‘ทำอะไรสักอย่าง’ ให้ผมอยู่ เฮอะ ใ้พวกมนุษย์ลามกเถี่ย!

“คิกๆ” ผมผลอหลุดหัวเราะเบาๆ ขณะอ่านนิยาย ผมรู้ๆ ตอนนี้พวกคุณคงจะสงสัยอยู่ว่า ทำไมผมถึงไม่เลือกใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ โดยอ่าน

หนังสือเรียนวิชาการแทนละ แหมๆ อย่าลืมนะว่าตอนนั้นผมคือแบดวายนะครับ จะให้ทำตัวเป็นเด็กดีแบบเจ้าวเลียมได้ยังไง

“เจ้านี่... ‘ทำใจ’ ได้เร็วดีเนอะ เมื่อวันก่อนยังเห็นนั่งซึ้งอยู่เลย” คำพูดของอินาริส่งผลให้ผมละสายตาดูจากหนังสือไปมองเธอ แววตาของเธอนั้นดูสงสัย แต่ก็อ่อนโยนด้วยเช่นกัน

เธอเป็นห่วงผมเหรอ

“อ้อ... เพราะอย่างนั้นผมเลยต้องหาอะไรทำเพื่อผ่อนคลายใจครับ ไม่งั้นมีหวังได้เจตตายกันพอดี” ผมบอก ถึงแม้ว่าปากจะพูดอย่างนั้น แต่ในใจของผมคือ...

ผู้หญิงผมแดงที่ตายไปก็เป็นแค่ ‘คนรู้จัก’ ของผมเฉยๆ ทำไมผมจะต้องเสียเวลาเศร้าโศก เสียใจ จิตตก แบบเจ้าวเลียมวาดด้วยละ ผมไม่ได้อ่อนแอเหมือนมันลักหน้อย

“นั่นเหรอ” อินาริพิมพ์ ลักพักเธอก็พูดว่า “เฮ้อออ ดีแล้วๆ ที่แรกข้าก็กังวลอยู่ว่าเจ้าจะเป็นอะไรไปเปล่า แต่เห็นอย่างนี้แล้วคงไม่จำเป็นต้องเป็นห่วงอะไร”

“ครับ ตอนนั้นผมกลับมาเป็นปกติดีแล้ว ท่านอินาริไม่ต้องกังวลเรื่องของผมหรอกครับ” ผมพูดอย่างไม่ใส่ใจ แต่แล้วผมก็สงสัยบางอย่างจึงถามว่า “ท่านอินาริครับ คือผมมีเรื่องสงสัยนะครับ ใ้ห้ห็นใสๆ ที่ท่านใช้ตอนไปซื้อของมาให้ผมนี้ มันคืออะไรเหรอครับ”

“หืม เจ้านี่นะเหรอ” อินาริหยิบก้อนหินที่วางออกมาจากกระเป๋า

มันมีลักษณะเหลี่ยมคล้ายกับผลึก ขนาดไม่ถือว่าใหญ่มากนัก เพราะเล็กกว่ากำปั้นอยู่พอสมควร แถมยังใสจนมองเห็นทะลุได้

“มันเรียกว่า หินเทเลพอร์ต เป็นของวิเศษที่ทำให้ผู้ใช้นั้นย้ายตัวเองไปยังสถานที่อีกที่หนึ่งได้ โดยสถานที่นั้นต้องมีแม่หินเทเลพอร์ตอยู่ด้วย” อินาริอธิบาย

อืม หินเทเลพอร์ตทั้งนั้นเหรอ สะดวกดีเหมือนกันแฮะ ไว้พามาเจอเสร็จแล้วเอามาใช้บ้างดีกว่า

“ถือว่าเป็นของหายากอยู่พอสมควรเลยละ” เธอเก็บเจ้าหินเทเลพอร์ทนั้นกลับเข้าไปในกระเป๋า แล้วหันมาพูดกับผม “ว่าแต่เจ้ายังไม่เจอมันอีกหรือ”

มัน? มันอะไร หมายถึงหัวมันที่ผม (ตอนเป็นวาเลียม) เคยไปแอบซุกมากินตอนเรียนวิชาสมุนไพรของอาจารย์ซาโอริหรือเปล่า

“เอ่อ มันที่ว่ำนี้นี้หมายถึง?”

“ก็ด้านมืดของเจ้าไง ปกติเวลานี้เจ้าควรจะเจอได้แล้วนะ” เธอกล่าวก่อนจะมองผมอย่างพิลึกพิลั่น

จิบเป้งแล้ว! หรือเธอจะรู้แล้วว่าผมคือแบดว๊าย แบบนี้คงต้องชิงฆ่าเธอก่อนสินะ เรายังไงดีหว่า หรือว่าจะ...

“เอาเหอะ...คงจะใกล้ถึงแล้วละมั้ง งั้นข้าจะรออยู่กับเจ้าตรงนี้ดีกว่า” เธอบอก

“อ้อ ครับๆ”

เฮอะ ตามใจเถอะ อย่าเผลอก็กี่แล้วกัน หึๆ ผมหัวเราะในใจแล้วกลับไปอ่านนิยายต่อ แต่แล้ว...

“นี่...” เสียงของเธอทำให้ผมชะงักอีกครั้ง

แล้วเมื่อไรผมจะได้อ่านต่อสักทีวะ!

“ครับ?” ผมต้องตีหน้าช็อค ทั้งๆ ที่โน้ใจเริ่มหงุดหงิด เดียวก็ฆ่าซะตอนนี้เลยหรอก!

“รู้รีไปเล่าว่า ทำไมประตูห้องนี้ถึงต้องเปิดจากด้านนอกเท่านั้น” เธอถาม สงสัยว่าเธอคงอยากจะชวนผมคุย

อา...เรื่องนี้ผมเองก็อยากรู้เหมือนกันแหละ

“เอาไว้ข้างบางสิ่งบางอย่างที่อยู่ด้านในใช่มั้ยหรอครับ”

ดูจากการออกแบบแล้ว มันเหมือนจะเป็นห้องขังจริงๆ ใช่ว่าพวกอักขระโบราณนั้นคงเป็นอักขระเวทมนตร์ ประตูหินแห่งเดียวนั้นก็เปิดได้จากด้านนอกที่อินาริเข้ามาในนี้ โดยเธอไม่กังวลเรื่องออกไป เป็นเพราะเธอมีหินเทเลพอร์ทอยู่กับตัว

“ถูกต้องแล้ว สิ่งที่อยู่ข้างในนี้เพื่อป้องกันไม่ให้มันออกไปทำร้ายใคร

ข้างนอกได้...บางสิ่งที่แสนชั่วช้า”

“นั่นหรือครับ ชักอยากรู้แล้วละสิว่า ไอ้บางสิ่งที่แสนชั่วช้านั่นมันคืออะไร” ผมพูด

ใช่ อยากรู้จริงๆ ว่าในนี้จะมีใครชั่วช้าเกินกว่าผมอีกไหม

“หึๆ อีกไม่นานหรอก” เธอหัวเราะในลำคอเบาๆ และยังคงมองมาทางผมอย่างไม่ลดละ

อินาริกำลังสงสัยผมจริงๆ ด้วย

เธอบอกว่า มันควรจะถึงเวลาได้แล้วสินะ ชิ...เห็นที่คงต้องแสดงละครสักหน่อยละ

“อ้ากกก!!!” ผมส่งเสียงร้อง ก่อนจะเอามือทั้งสองข้างกุมศีรษะของตัวเองไว้ ออกแรงพุ่งตัวไปยังใจกลางบ่อโลหิตทันที อินาริดูจะตกใจมากที่จู่ๆ เห็นผมเป็นแบบนี้

ต้องเสแสร้งว่าตัวเองกำลังสู้กับอีกด้าน

“อะเหือออ!!! คิดหรือว่าไอ้ด้านมืดสารเลวอย่างนายจะทำอะไรฉันได้!” ผมพูดคนเดียว ก่อนจะมุดลงไปในใต้น้ำโลหิต สักพักก็พุ่งขึ้นแล้วพ่นน้ำโลหิตที่ลงไปอมเมื่อสักครู่

ฟู...สายน้ำสีแดงเข้มพวยพุ่งออกจากปากของผมเป็นทางยาว อยากรจะบอกพวกคุณจริงๆ ว่ารสชาติของมันช่างบัดซบยิ่ง!!!

“แฮกๆ...” ผมหอบอย่างหนัก ค่อยๆ หันกลับไปมองอินาริที่ได้แต่ทำสีหน้าเจ็บใจผม

“สำเร็จแล้วครับท่านอินาริ ผมปราบเจ้าวราภังสารเลวนั้นได้แล้ว” ผมกล่าวอย่างอ่อนแรง

หึ เมื่อคิดจะเลวแล้วก็ต้องยอมรับว่าตัวเองเลวสิ มันถึงจะได้ชื่อว่าเลวอย่างแท้จริง!

“เอ่อ ได้รู้กับด้านมืดของเจ้าแล้วงั้นหรือ” อินาริถาม สายตาเธอดูไม่เชื่อ

อะไรกัน! นี่ผมอุตส่าห์ลงทุนแสดงละครเหมือนคนบ้าขนาดนั้นแล้วนะ

ยังไม่เชื่อกันอีกเหรอ

“ครับ แต่ว่าเจ้าร่างมิดนั้นกลับอ่อนต้อยกว่าที่ผมคิดซะอีก นึกไม่ถึงว่า เป๊ปปๆ ก็ยอมแพ้มแล้ว”

ขอให้รู้ว่าอ่อนต้อยที่พูดเมื่อก็เป็นเพียงคำพูดเสแสร้งของผมเท่านั้น เรื่องชั่วนะผมยอมรับ แต่เรื่องอ่อนนี้ผมไม่ยอมรับเด็ดขาด

“เหรือ เร็วกว่าที่คิดแะ ตอนแรกนี่ข้านึกว่าเจ้าลมบ้าหมูขึ้นซะอีก อยู่ๆ ก็ตาเหลือกลงไปชักดินชักงอน้ำแบบนั้น แถมยังน้ำลายฟูมปากด้วย” อินาริ บอก

รู้สึก...สมเพศตัวเองยังไงๆ ก็ไม่รู้แะ

กล้ามากนะอินาริ รอก่อนเถอะ เดี่ยวผมจะฆ่าคุณอย่างทรมานที่สุด ผมจะทำให้คุณสำนึกผิดที่บังอาจมาพูดกับผม แบบว่า เยี่ยงนี้!!!

“นี่เจ้าไม่ได้โกหกอะไรใช่ไหม” อินาริถาม

“เรื่องแบบนี้ผมจะโกหกท่านทำไมละ จะว่าไป ท่านก็กะเวลาได้แม่นจริงๆ ด้วยครับ พุดยังไม่ทันขาดคำมันก็มาเลย ฮ้า...” ผมทำที่เป็นเหน้อยอีกครั้ง

“...” อินาริไม่พูดอะไร เธอแค่มองมาที่ผม สักพักเธอก็พูดว่า “ไหนเจ้า ลองแปลงร่างให้ข้าดูซิ”

“แปลงร่างเหรือครับ”

“อ้อ ใช่แล้ว ข้าจะทดสอบดูหน่อยนะว่า สามวันที่ผ่านมานี้ระดับพลังของเจ้ามันเพิ่มขึ้นบ้างรึเปล่า”

อย่างนั้นเองเหรือ

“อ้อ ได้สิครับ”

เช่นนั้นแล้วผมจึงแปลงร่างเป็นครึ่งจิ้งจอก หางสีทองทั้งเจ็ดของผม สยายอย่างงดงาม แต่เป๊ปปเดียวมันก็โดนโลหิตที่อยู่ในบ่อทำเปราะเปื้อน

“อืมมม...แสดงว่าสัญเนะร่างมิดนั้นจริงๆ สิเนะ แต่ทำไมระดับไม่เห็นจะเพิ่มขึ้นมาเลยหว่า” อินาริพิมพ์ สีน้าของเธอดูครุ่นคิด

“มีอะไรรึเปล่าครับ” พอผมถาม เธอจึงได้สติ

“อ้อ เปล่าหรอก ข้าแค่จะลองทดสอบดูเฉยๆ นะว่าเจ้าได้ถูกด้านมืดเข้าครอบงำและเสแสร้งทำตัวเป็นคนดีมีปเล่ แต่ผลที่ออกมาก็แสดงว่าเจ้าผ่านมันมาได้แล้ว” คำพูดของเธอทำให้ผมหรีตา

ทดสอบ? เสแสร้ง?

“หมายความว่ายังไงครับ”

“เจ้าเห็นสีของหางเจ้าไหม”

ผมพยักหน้า

“นั่นแหละ ถ้าเจ้าถูกด้านมืดเข้าครอบงำ สีหางของเจ้าจะเปลี่ยนไปเป็นสีแดงฉาน แต่นี่มันยังคงเป็นสีทองอยู่ นั่นแปลว่าเจ้ายังคงเป็นคนดี”

ผมได้แต่นั่งกับคำพูดของเธอ หมายความว่าผมถูกเธอหลอกให้แปลงร่างโซวลินะ แต่ที่เธอบอกว่าผมยังคงเป็นคนดีนี้หมายความว่ายังไง

บ้าไปแล้ว ผมคือคนชั่วต่างหาก ผมนี่แหละคือตัวตนอันแสนจะมีดมืดและเลวทรามที่สุดที่ซ่อนอยู่ในจิตใจของเจ้านี่!!!

มันต้องมีอะไรผิดพลาดแน่ๆ มันต้องมีอะไรผิดพลาดแน่ๆ แบบว่าอย่างผมเนี่ยจะไม่ชั่ว!?

“เอ่อ แล้วมันมีไหมครับที่ได้กลายเป็นคนชั่วแล้ว แต่หางยังคงเป็นสีทอง” ผมลองถามดูเล่นๆ (แต่ในใจนั้นจริงจัง)

ใช่ เป็นคนชั่วแต่โดนกล่าวหาว่าไม่ชั่วแบบนี้ มันยอมรับไม่ได้เด็ดขาด!!!

“หืม? นั่นก็คงหมายความว่าด้านชั่วของเจ้าคงจะเป็นอะไรที่อ่อนหัดสุดๆ ไปเลยนะสิ สีหางจึงไม่เปลี่ยน...ก็คงอารมณ์ประมาณไอ้หนูป (อ่อนหัด) สักคนที่อยากจะเป็นคนชั่วละมังนะ ว่าแต่ทำไมเจ้าถึงถามแบบนี้ล่ะ”

หนูปที่อยากจะเป็นคนชั่ว

“...”

อ้อฮ้อ พุดชะอนาถ...เธอกำลังจะบอกว่า ผมนั่นมันอ่อนหัดเกินกว่าจะเป็นคนชั่วสินะ

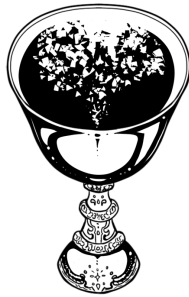
“...”

นอกจากเรื่องของไอ้เคลวินปัญญาอ่อนและตอนสวมถุงน่องคลุมหัว

แล้ว ชีวิตผมยังจะมีอะไรที่มันอัปเดตเท่านี้อีกไหม
เป็นแค่นูป...แต่อยากจะสะเออะมาเป็นคนชั่ว!

2

ปิ่นหรือคืออบดวา

“ก็...เปล่าหรือครับ ผมแค่ถามเฉยๆ นะ” หลังจากผมติดสตัน
ไปได้ราวสิบวินาที ก็พุดกับหญิงสาวตรงหน้าอีกครั้ง

“นั่นหรือ อืม...ในเมื่อผ่านตรงนั้นมาได้แล้ว ก็คงจะไม่มีอะไรน่าเป็น
ห่วงแล้วละ เขาเป็นว่าเจ้าก็แซ่ในปิ่นนี้ให้ครบกำหนดแล้วกัน เดี่ยวอีกสัก 5 - 6
ชั่วโมงซ้ำจะแวะมาหาอีกครั้ง”

“ครับผม ถ้าเกิดอะไรขึ้นละก็ เดี่ยวผมจะเรียกท่านเองครับท่านอินารี”
อินารีพยักหน้าให้ผมแทนคำตอบ ก่อนจะใช้หินเทเลพอร์ตในมือทำให้
ตัวเองเป็นละอองแสงแล้วหายไป ส่งผลให้ตอนนี้เหลือผมอยู่คนเดียว

“หี นูบที่อยากสะเออะเป็นคนชั่วฉั่วนั้นหรือ เดี่ยวเราได้รู้กันอินารี ว่า
ไอ้หนูที่คุณบอกนั้นมันเป็นยังไง หีๆ” ผมหัวเราะอย่างชั่วร้าย ก่อนจะหยิบ
หนังสือนิยายขึ้นมาอ่านต่อ

อา...ได้อ่านสักที

เพราะหนังสือนิยายที่กองเป็นภูเขาข้างๆ ระยะเวลาสามวันจึงผ่านไปอย่างรวดเร็วราวกับโกหก ระหว่างนั้นอินาริกก็เข้ามาเสวนากับผมเรื่อย ๆ ส่วนใหญ่เธอชวนคุยแต่เรื่องไร้สาระทั้งนั้น เมื่ออยู่ต่อหน้าเธอ ผมก็ต้องแกล้งทำตัวเป็นวาที่แสนดีอยู่เสมอ

ความสัมพันธ์ของพวกเราดูเหมือนจะขยับเข้าใกล้กันอีกนิด ทว่า...

เสียใจด้วยนะอินาริ ถึงแม้ว่าคุณจะสวยและเป็นคนที่คุยด้วยสนุก แต่ตอนนี้มันครบกำหนดเจ็ดวันนั้นแล้ว

“เอาละ ไหนเจ้าลองแปลงร่างให้ข้าดูอีกสักครั้งซิ”

พอครบกำหนดวันที่เจ็ด อินาริกก็เข้ามาหาผมอีกครั้ง เธอบอกให้ผมแปลงร่าง ผมก็ทำตามທີ່เธอบอก ซึ่งผลที่ได้ก็เป็นเช่นเดิม หางทั้งเจ็ดของผมยังคงเป็นสีทองอร่าม

นี่แปลว่าผมไม่ได้ขี้นขึ้นเลยอย่างนั้นหรือ

“อืมมม” อินาริลากเสียงยาว ก่อนจะมองผมอย่างสำรวจ

“ขึ้นมาได้แล้ว” เธอกล่าว ผมค่อยๆ เดินขึ้นจากสระโลหิต ตอนนี้ผมเปลือยท่อนบนและสวมกางเกงขายาวเอาไว้

ผมเดินไปยืนประจันหน้ากับเธอ ถึงแม้สายตาที่ผมใช้มองเธอจะดูเป็นมิตร แต่ในใจนั้นไม่ใช่ ผมคิดจะลงมือฆ่าเธอตอนนี้เลยต่างหากละ

ขณะที่ผมคิดอยู่นั้น...

“น่าแปลกซะ หางของเจ้าไม่ได้เพิ่มขึ้นมาเลยสักหาง ระดับพลังก็ยังเท่าเดิม ทำไมมันถึงเป็นอย่างนั้นหว่า” คำพูดของเธอทำให้ความคิดของผมหยุดชะงัก

“หา!?” ผมอุทานเสียงดัง

“มะ...หมายความว่าไงครับ นี่แปลว่าพลังของผมมันไม่ได้เพิ่มขึ้นเลยจ้ะหรือครับ ไหนท่านบอกว่าถ้าผมปราบตัวตนอันชั่วร้ายของผมได้ และขับป้อโลหิตนี้ครบเจ็ดวัน แล้วผมจะเก่งขึ้นไงครับ”

นี่แปลว่าตลอดเจ็ดวันที่ผ่านมา นอกจากผมได้กลายเป็นแบดวาแล้ว

อย่างอื่นผมไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเลยนั่นหะอ ออย่ามาพูดเป็นเล่นนะ แล้วที่ผมอุตส่าห์อดทนนั่งจมปลักอยู่ภายในห้องบ้าง นี่มันคืออะไร อีกอย่าง...

เอาเวลาเจ็ดวันอันมีค่าของคุณคืนมานะไว้ยัย!

“นั่นสิ ปกติแล้วมันควรจะเป็นอย่างนั้นนะ แต่ทำไมของเจ้ากลับ...หรือว่ามันมีอะไรผิดพลาด” อินาริก้มหน้า สีหน้าดูครุ่นคิด สักพักเธอก็พูดว่า

“นี่เจ้าได้เอาชนะตัวตนด้านมืดนั้นจริงๆ ไช้ไหม” เธอถามผมอีกครั้ง แสดงว่าที่มันไม่สำเร็จ เป็นเพราะผมชนะเจ้าว่าเสียอย่างนั้นหะอ ชิบ้าเอ๊ย!

“ครับ ผมเอาชนะร่างมิดนั้นมาได้แล้ว” ผมตอบ พยายามข่มอารมณ์หงุดหงิดเอาไว้และตีหน้าให้เป็นปกติที่สุด แต่ดูเหมือนว่าอินาริจะสังเกตเห็นว่าผมไม่พอใจ

“เฮ้อออ เอาเถอะน่าๆ ยังมีทางอื่นอีกเยอะแยะที่จะทำให้เจ้าเก่งขึ้น เรื่องซุบตัวในบ่อโลหิตนี้ข้าขอกลับไปไตร่ตรองดูหน่อยก็แล้วกัน ว่าแต่ว่า...” อินาริเดินเข้ามาหาผม ทันใดนั้นเธอก็...

“เจ้านี้...หุนดีใช้ได้เหมือนกันนะ” สิ้นคำ เธอก็เอามือบาง (และนุ่มนวล) ลูบไล้กล้ามเนื้อของผมทันที

“!?” ผมถึงกับผงะถอยหลังไปหลายก้าว พร้อมกับเบิกตากว้าง

อะไรกัน เมื่อก็ผมถูกผู้หญิงจับนมไช้ไหม เมื่อก็อินาริเธอลวนลามผมไช้ไหม ไช้ไหม!

“ทะ...ทะ...ทะ...ทำอะไรของท่านครับเนี่ย!” ผมโวยวาย ก่อนจะยกมือทั้งสองข้างปิดหน้าอกที่เพิ่งถูกลวนลาม รู้สึกได้ว่าตอนนี้ใบหน้าของผมร้อนผ่าว

“อ้าว ขอโทษที เผลอเผลอตัวไปหน่อยนะ แฮะๆๆ ก็นะ เห็นแล้วมันอดใจไม่ได้” อินาริกล่าว ก่อนจะหัวเราะเบาๆ สายตาและคำพูดของเธอทำเอาผมชนลุกชู

รู้แล้วว่าเจ้าว่าเสียอย่างนั้นได้เสียขึ้นๆ แบบนี้มาจากใคร กรรมพันธุ์นี้ช่างน่ากลัวจริงๆ!!!

ไม่ได้การๆ เห็นที่ต้องรีบฆ่าเธอโดยเร็วซะแล้ว ไม่เช่นนั้นละก็...

“อ่า น่าเสียดายที่เจ้าดันเตี้ยไปหน่อยแฮะ” อินาริพูดแล้วหันหลังให้ผม ประโยคเมื่อสักครู่นี้ของเธอยังดังก้องในหัวผม

เจ้าดันเตี้ยไปหน่อย เจ้าดันเตี้ยไปหน่อย เจ้าดันเตี้ยไปหน่อย เจ้าดันเตี้ยไปหน่อย...

กรอดดด ผู้หญิงปากเสียเอ๊ยยย! เตี้ยแล้วมันผิดตรงไหนพะ อีกร่างผมสูงขึ้นจากแต่ก่อนตั้งสี่เซ็นต์แล้วนะ ตอนนี่ก็ 172 เซนติเมตรแล้ว ในประเทศญี่ปุ่น ส่วนสูงผมจัดอยู่ในเกณฑ์ไม่ได้เตี้ยเลยนะ (ไ้ยยย!)

ผมไวยวายในใจ ตอนนี่เธอหันหลังให้ผมอยู่ ถือเป็นโอกาสที่ผมจะใช้จังหวะนี้เข้าข้างหลังเธอ และก็...

“...”

เข้าข้างหลังนี่ ความหมายตรงตัวนะ อย่าได้คิดไปไกลเหียวล่ะ พวกมนุษย์หีนกาม

ผมจะใช้โอกาสในการเข้าข้างหลังนี้สังหารเธอซะ!!!

เล็บที่มือซ้ายของผมค่อยๆ งอกแหลมยาวขึ้นมา เป้าหมายของผมคือ 'ไอ้ก้อนเนื้อที่เด่นตุบๆ' อยู่ที่อกข้างซ้ายของเธอ

หัวใจ

แล้วคุณจะต้องเสียใจอินาริ ที่บังอาจมาบอกว่าผมเตี้ย รู้หรือเปล่าสำหรับผม คำว่าเตี้ยถือเป็นคำต้องห้าม! ลาชาดละอินาริ จงตายด้วยน้ำมือของไอ้หนูป (กาก) ที่สะอะอะอยากเป็นคนช่วยอย่างที่คุณเคยพูดไว้ซะเถอะ!!!

ผมพุ่งกรงเล็บไปที่ด้านหลังของอินาริทันที ในเสี้ยววินาทีนั่นเอง...

“เจ้าอยากสูงขึ้นไหมล่ะ” คำพูดของเธอทำให้ผมชะงักการโจมตีโดยอัตโนมัติ

สูงขึ้น...จั้นหรือ

กรงเล็บของผมหดกลับเป็นปกติ พร้อมกับที่อินาริหันกลับมามอง

“ข้ามีวิธีทำให้เจ้าเก่งขึ้นแล้วก็สูงขึ้นได้อยู่นะ” เธอบอกผม

ไอ้เก่งขึ้นนะผมไม่ค่อยสนใจเท่าไรหรอก แต่ว่าไอ้สูงขึ้นนี่สิ...

“หมายถึง ท่านมีวิธีทำให้ผมสูงขึ้นกว่านี้อีกจั้นหรือครับ” ผมถาม รู้สึก

ว่านัยน์ตาของผมต้องเปล่งประกายอยู่เสมอๆ

“อ้อ อย่างต่ำๆ ก็ 5-6 เซ็นต์ละนะ”

ห่าถึงหกเซ็นต์!!! โอ้ววว เคลวิ...ไม่ๆๆๆ ตอนนั้นผมกับเจ้านันได้ตัดขาดกันแล้ว

“จริงเหวอครับ ท่านไม่ได้โกหกผมใช่ไหมครับ” ผมรีบถามเธออีกครั้ง
รูปแบบนี้ห้ามหลอกกันนะเพียยย!!! รู้ไหมไอ้ห่าถึงหกเซ็นต์ที่พูดนี้มันเป็น
ความฝันสูงสุดของผมเลยนะ!!!

“จริงสิ ถือซะว่าเป็นของปลอมใจที่ข้ามอบให้เจ้า เนื่องในโอกาสที่เจ้า
ซุบตัวในบ่อโลहितนี้ไม่สำเร็จก็แล้วกัน” อินาริบอก

ใช่...เป็นของปลอมใจที่ถูกใจผมโคตรๆ ช่วงหัวเรื่องความเก่งกาจนั้นไป
เถอะ เพราะว่ายังไงๆ ความสูงก็ต้องมาก่อนเสมอ

ไอ้พวกมนุษย์ตอกตอยที่สูงๆ อย่างพวกคุณนะ คงจะไม่เข้าใจหัวอก
คน (เตี้ย) อย่างผมหรอก (ว๊ายยย!!!)

“ว่ายังงัยละ สนใจไหม”

ผมพยักหน้าจนคอแทบหลุด

“ถ้าอย่างงั้นละก็ พวกเราคงต้องย้ายสถานที่กันแล้วละ” อินาริยื่นมือ
มาให้ผม

“หืม?” ผมทำเสียงไม่เข้าใจ

เธอต้องการจะเช็กแฮนด์กับผมเป็นการตกลงกันหรือ

หึๆ ก็ได้ๆ อินาริ เห็นแก่ที่คุณจะทำให้ผมสูงขึ้น ผมจะยังไม่ซ่าคุณใน
ตอนนี้ก็แล้วกัน

ผมยื่นมือไปจับมือบางของเธอและเขย่าสองสามที อืมมม มือผู้หญิง
นี้มันนุ่มสุดๆ เลยแฮะ

“ทำอะไรของเจ้านะ” เธอถาม

“อ้าว ก็ท่านไม่ได้ต้องการให้ผมเช็กแฮนด์หรือหะหรือครับ”

“บ้าเหวอ ข้าต้องการให้เจ้าจับมือของข้าเอาไว้เพื่อใช้หินเทเลพอร์ตย้าย
พวกเราไปยังสถานที่อื่นต่างหาก”

“...”

นี่เธอตั้งใจจะกวนผมหรือเพราะผมไม่เข้าใจเองกันแน่ บังอาจมากินาริ ที่มาทำให้ผมหน้าแตกเหมือนเป็นไอ้เงิบบนนี้ ถ้าไม่เห็นแก่ความสูงละก็ ป่านนี้ผมฆ่าคุณหมกท้อไปแล้ว!!!

“เอาละ จับแน่นๆ ละ” พอลินาริกล่าวจบ รอบๆ ตัวพวกเราก็ค่อยๆ เกิดละอองแสงสีขาว เสียววินาทีนั่นเอง ฟูม!!!

ภาพเบื้องหน้าที่เคยเป็นห้องสี่เหลี่ยมหินสลักถูกแทนที่ด้วยสวนดอกไม้งดงามและสิ่งก่อสร้างใหญ่โตราวกับพระราชวัง ดวงอาทิตย์และหมู่เมฆที่ลอยเด่นอยู่บนท้องฟ้าสีครามนั้นบ่งบอกว่านี่คือเวลาเช้า ไม่สิ น่าจะใกล้ๆเที่ยงแล้ว

“...” ผมได้แต่อิงกับภาพที่เห็น ผมค่อยๆ คลายมือที่กำลังมืออินาริออกที่นั่นคือที่ไหนกันนะ

“ตามเข้ามา” เมื่อเธอเดินนำไป ผมจึงรีบเดินตามเธอทันที

“คิกๆ” เสียงหัวเราะที่ดังขึ้นส่งผลให้ผมหันกลับไปมอง และได้พบกับหญิงสาวหน้าตาสะสวยหลายคนซึ่งมองมาทางนี้ พวกเธอล้วนสวมเสื้อสีขาวบริสุทธิ์ บนหัวมีหูจิ้งจอก ตรงข้างหลังก็มีหางจิ้งจอกเหมือนกับหางของผม แต่จำนวนหางและสีของเธอดูแตกต่างกัน บ้างเป็นสีขาวราวกับหิมะ บ้างเป็นสีดำ บ้างเป็นสีฟ้า มีหางสีทองแบบผมเหมือนกัน ที่สำคัญนอกจากผมแล้วในแถบนี้ไม่มีพวกตัวผู้อยู่เลยสักตัวเดียว!

“ฮิ...” จิ้งจอกสาวสีขาวที่อยู่ใกล้ๆ ผมหันมายิ้มหวาน ก่อนจะเดินผ่านผมไป ผมมองตามร่างแบบบางน่าทะนุถนอมนั้นจนคอแทบเคล็ด

เมื่อกี้เธอยิ้มให้ผมฉันเธอ ยิ้มให้ผมคนนี่เนี่ยนะ!

“เป็นอะไรไป ทำไมทำหน้าเหมือนกับ...อ้อ ไซ้ๆ ลืมไปๆ เจ้าเพิ่งจะเคยมาดินแดนจิ้งจอกนารีแห่งนี้เป็นครั้งแรกสินะ” เสียงของอินาริที่เดินนำหน้าอยู่ดังขึ้น ผมจึงละสายตาจากจิ้งจอกขาวผู้งดงามไปมองเธอแทน

จิ้งจอกนารี? อ้อฮือ ชื่ออย่างกับดินแดนฮาเร็มจิ้งจอกสาวในตำนานอย่างไรวางอย่างนั้นแหละ

อินาริค่อยๆ หันกลับมามองผม เหล่าสตรีจิ้งจอกตนอื่นๆ ที่อยู่บริเวณโดยรอบนั้นพากันค้อมศีรษะทำความเคารพเธอ

อินาริค่อยๆ ขยับริมฝีปากเรียงงามและกล่าวว่า

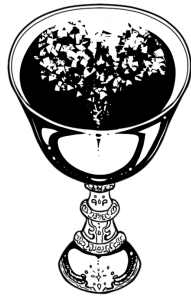
“ยินดีต้อนรับสู่ดินแดนจิ้งจอกนารี แดนสวรรค์ของเหล่าเทพจิ้งจอกผู้ยิ่งใหญ่ที่ข้าเป็นผู้ปกครอง อ้อ...อีกอย่างนะ อย่าถือสาพวกนางเลย เผอิญว่าเจ้าฉันเป็นผู้ชายคนแรกที่ได้ขึ้นมาบนนี้นะ พวกนางก็เลยแสดงกิริยาแบบนี้กัน”

พออินาริกล่าวจบ เหล่าจิ้งจอกสาวทั้งหลายก็เงยหน้ามองและส่งยิ้มหวานให้ผมอีกครั้ง แถมพวกเธอยังหัวเราะคิกกันใหญ่ ผมเหลือพิมพำว่า

“โอ้ ให้ตาย”

3

เฟ้ามอง

“นี่มัน...อะไรกัน (วะ) ครับเนีย!” ผมอุทานเสียงดังขณะมองภาพตัวเองในกระจก ซึ่งสวมเสื้อแขนสั้นสีขาวและกางเกงขายาวตามปกติ แต่ว่า...

“ทำไมผมถึงต้องมาแต่งตัวแบบนี้ด้วยเนีย”

ไอ้ผ้ากันเปื้อนลายหมาหน้าอຍที่ผมสวมอยู่นี้มันอะไร!

“อ้าว ก็ตอนนี้ว่าได้ฝากตัวเป็นลูกศิษย์ของข้าแล้วไม่ใช่หรอ ลูกศิษย์ก็ต้องทำตามที่อาจารย์สั่งทุกอย่างสิ อีกอย่างวาคควรจะภูมิใจนะ เพราะวาถือเป็นผู้ชายคนแรกที่เข้าชุดสำหรับมาเป็นลูกศิษย์ แล้วสอนตัวต่อตัวแบบนี้” ตัวดันเหตุที่ทำให้ผมต้องอยู่ในสภาพน่าอานาณเช่นนี้กล่าวขึ้น

อินารินอนอยู่บนโซฟาหูลูขนาดใหญในห้องโถงอันกว้างขวาง เหล่าจิ้งจอกสาวที่กำลังปรนนิบัติเธอนั้นทำให้ตอนนี้เธอดูราวกับราชินี

“คิกๆๆ” จิ้งจอกพวกนั้นหัวเราะ ทำให้ใบหน้าของผมร้อนฉ่าเพราะความเขินอาย

ทำไมผมถึงต้องมาอยู่ในสภาพแบบนี้ด้วยเนีย

หลังจากอินริแนะนำดินแดนแห่งนี้และเหล่าจิ้งจอกสาวให้ผมรู้จักเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เธอก็บอกให้ผมมาเป็นศิษย์ของเธอ

เหอะ! ซึ่งผมก็ไม่อยากเป็นนักหрок เพราะว่าผมคือแบตวาผู้หยิ่งทะนง แต่...ไหนๆ เธอก็จะทำให้ผมสูงขึ้นอยู่แล้วนี่เนอะ อีกอย่างเธอก็บอกจะยอมสอนวิชาและกระบวนการทำให้เหลือให้ผมด้วย คิคๆ ดูแล้วมันมีแต่ได้กับได้ ผมเลยตอบตกลง มีการทำพิธีรับผมเป็นศิษย์อย่างกับหนังจีนโบราณนะ

พอผมกลายเป็นศิษย์ของอินริเรียบร้อยแล้ว เธอก็...

‘ต่อไปนี่ข้าจะเรียกเจ้าว่าวาก็แล้วกันนะ เอาละวามาขนาดหลังให้ข้าหน่อยซิ...หืม ทำไม่ทำหน้าอย่างนั้นล่ะ คิดจะขัดคำสั่งของอาจารย์ฉันหรือ’

‘ว ใเอน้ำมาให้ข้ากินหน่อย’

‘ว ช่วยหยิบหนังสือตรงนั้นให้ที’

‘ว ตัดเล็บให้ข้าหน่อยสิ’

‘ว ไปทำกับข้าวให้กินที เห็นแม่เจ้าเคยเล่าให้ฟังว่า เจ้าทำกับข้าวเก่งนี่นา’

นี่มันไม่ใช่ลูกศิษย์แล้ว นี่มัน... ‘เบ๊’ ชัดๆ

ที่ล้าคัญเรื่องที่ผมรับไม่ได้ที่สุดก็คือ...

‘ว ไหนๆ ก็จะทำกับข้าวแล้ว เจ้าช่วยเอานี้ไปสวมด้วยสิ...อรัย~น่ารักจังเลย เหมาะกับวาสุดๆ เลยนะเนี่ย’

ทำไมผมจะต้องสวมไอ้ผ้ากันเปื้อนลายลูกหมาบ้าๆ นี่ด้วยวะ! ผมคือแบตวานะโว้ย!

จะวียวาก็ไม่ได้ สุดท่ายแล้วผมจึงจำใจสวมมัน รอก่อนเถอะอินริ เมื่อไรที่คุณหมดประโยชน์นะ หึๆ จะเอาคืนให้สาสมเลยคอยดูววว!!!

“เฮ้อออ...เป็นเทพนี่จำเป็นต้องกินข้าวด้วยหรือครับ” ผมกล่าวด้วยน้ำเสียงที่พยายามทำให้เป็นปกติที่สุด

“หืม ออ ความจริงแล้วข้าไม่จำเป็นต้องกินก็ได้ เพราะว่าข้าอิมทิพย์ได้

แต่ก็นะ การได้ลิ้มลองรสชาติอาหารนะ ยังไงก็รู้สึกดีกว่าอยู่ดีนั่นแหละ” เธอบอก

“งั้นทำไมไม่ใช้พวกพี่สาวเขาทำล่ะครับ” ผมหันไปมองยังเหล่าจิ้งจอกสาว ซึ่งพวกเธอก็ยิ้มให้ผมอีกครั้ง

โอ้ว...ให้ตาย พอโดนสาวสวยพร้อมใจส่งยิ้มให้แบบนี้ รู้สึกแปลกๆ ยังไงก็ไม่รู้

“ก็ข้าเบื่อฝีมือพวกนางแล้วนี่นา อีกอย่าง ได้ยินแม่เจ้าบอกว่าเจ้าทำอาหารได้ร่อยสุดๆ เลยไม่ใช่หรอ” คำพูดของเธอทำให้ผมเจ็บไปสักพัก

“ก็...ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกครับ” ผมตอบด้วยน้ำเสียงเบาหวิว

นี่แม่เจ้าโปรโมตผมถึงขนาดนี้เลยหรอ

“รีบๆ ไปทำสิ ข้าเริ่มจะหิวแล้วนะ พรุ่งนี้พวกเราจะได้เริ่มฝึกกันแต่เช้า” หิว? ไหงเมื่อก็บอกว่ามีอิมทิพย์ได้ไง ชี ช่วยไม่ได้ละนะ

“ก็ได้ครับๆ” ผมยอมอย่างจนใจ

ไม่ใช่เพราะผมอยากให้เธอได้ลิ้มรสอาหารที่ผมสุดแสนจะภูมิใจหรอกนะ ผมแค่ว่างจนไม่รู้จะไปทำอะไรเฉยๆ ก็เท่านั้นเอง

“...”

ผมพูดจริงๆ นะ! เลิกหาว่าผมซื่น (ปากไม่ตรงกับใจ) ได้แล้ว ผมไม่ใช่เจ้าวาเลี่ยมสักหน่อย และพวกเราก็ไม่มีอะไรเหมือนกันเลยสักกะติด!

“แล้ว...ครัวไปทางไหนล่ะครับ” ผมถาม

อินาริหันหน้าไปมองจิ้งจอกสาวสีขาวที่ยืนอยู่ข้างๆ

“ชีโระ เจ้าช่วยพาเราไปยังห้องครัวทีสิ แล้วช่วยเป็นลูกมือให้เขาหน่อยละกัน”

พออินาริกล่าวจบ จิ้งจอกขาวที่ชื่อ ชีโระ ก็พยักหน้ารับทราบ ก่อนจะหันมาส่งยิ้มหวานให้ผม

ใช่แล้ว...เธอคือคนที่ทำให้ผมหันไปมองจนคอแทบเคล็ดตอนมาถึงนั่นแหละ แล้วเธอก็เดินนำผมออกไปจากห้องโถง

พระราชวังจิ้งจอกนารีแห่งนี้สร้างโดยอินาริ ว่ากันว่ามีความขลังพอๆ กับเธอ

เลย ก็น่าจะหลายพันปีแล้วละนะ ภายในของมันได้รับการตกแต่งอย่างสวยงาม
หุ้ แม้เครื่องเรือนจะดูเก่าไปหน่อย และมีหลายอย่างที่คุณไม่น่าจะเข้ากับวังเลย
อย่าง...ไอ้โทรทัศน์จอแอลซีดีขนาดหน้าสิบลนิ้วที่ติดไว้ตรงห้องโถงเมื่อครู

อย่าบอกนะว่าตัวอินาริเองก็ชอบดูละครหลังข่าวเหมือนกัน?

ว่าไปก็ขอแนะนำดินแดนจึงจอกนาริอีกหน่อยแล้วกัน ก็สมชื่อละนะ
ประชากรที่นี่ทั้งสี่ร้อยแปดสิบเจ็ดคนล้วนเป็นผู้หญิงและเป็นเผ่าจึงจอก ก็ถือว่า
เป็นดินแดนที่ไม่ได้ใหญ่โตอะไรมาก

“ชื่อ อวาลอน ใช่ไหมคะ” จู่ๆ ชิโระที่เดินนำอยู่ก็เอ่ยขึ้น ส่งผลให้ผม
ชะงักไปครู่หนึ่ง

เธอชวนผมคุยงั้นหรือ

“ครับ” ผมตอบด้วยน้ำเสียงปกติ

“เป็นลูกชายคนเล็กของท่านหญิงมิลิก กับท่านมิกา...ท่านไม่เคเลสินะ
คะ” เธอกล่าว เมื่อสักครู่นี้เธอเกือบจะหลุดเอ่ยชื่อที่แท้จริงของพ่อผมออกมา
แล้ว

“ครับ ใช่แล้ว” ผมตอบสั้นๆ พยายามไม่คุยกับเธอมากนัก เพราะยัง
ยุ่งกับคนพวกนี้มากเท่าไร ยิ่งเป็นผลเสียต่อตัวผมมากเท่านั้น

“ได้ข่าวว่า คนสำคัญของคุณเพิ่งจากไป...เสียใจด้วยนะคะ” ประโยค
ถัดมาของเธอทำให้ผมหยุดฝีเท้ากะทันหัน

เธอรู้ได้ยังไง อินาริเป็นคนบอกงั้นหรือ ผมคิดแล้วจึงนัยน์ตาสี่เหลี่ยม
อ่อนของเธอไม่ว่างตา

“โดนแวร์วูล์ฟฆ่าตาย...สินะคะ” เธอยังคงกล่าวต่อไป มีความสงสาร
ในน้ำเสียงนั้นชัดเจน

ในขณะที่ผมจะกล่าวบางอย่าง จู่ๆ ผมก็รู้สึกแปลกๆ เป็นความรู้สึกที่
ไม่สามารถอธิบายได้ ผมรู้ว่าผมไม่ชอบมัน ผมเกลียดมัน...

เกลียดความรู้สึกแบบนี้

“เธอคนนั้นก็แค่คนรู้จักของผมนะครับ ไม่ได้สลักสำคัญอะไร
มากมาย คุณไม่จำเป็นต้องมาเป็นห่วงผมหรอก” ผมตอบอย่างไม่ใส่ใจ ดู

เหมือนชิโรจะอึ้งเล็กน้อยเมื่อได้ยินคำตอบแบบนั้น สักพักเธอก็กล่าวขอร้อง
ผมและเดินนำผมต่อไป

ดูเหมือนว่าอาหารที่ผมทำนั้นจะถูกอกถูกใจอินาริเป็นอย่างมาก
เธอชมผมใหญ่เลย ไม่เพียงแค่อินาริ เหล่าจิ้งจอกคนอื่นๆ ก็ชมฝีมือการทำ
อาหารของผม

หึ เป็นยังไงล่ะ พวกไรรสนิยมเฉย รู้ซึ่งหรือยังว่า ความอร่อยที่แท้จริง
นั้นมันเป็นยังไง ฮ่าๆๆๆ

ผมหัวเราะในใจอย่างบ้าคลั่ง ในขณะที่ภายนอกนั้นต้องทำตัวเป็นวา
ที่แสนดี ถ่อมตนอย่างนูนอย่างนี้ บอกว่าที่ทำอร่อยได้แบบนี้ เพราะมีลูกมือ
อย่างคุณชิโรและวัตถุดิบของที่นี่ต่างหาก

เฮ้อ เปื่อยซะหมดเลยแะะที่ต้องแสดงละครตบตา

หลังจากพวกเรากินกันเสร็จ ผมจึงถามหาทางไปห้องอาบน้ำ ก็นะ
ไม่ได้อาบน้ำมาเป็นอาทิตย์แล้วนี่นา ไม่ใช่ตอนนี้ผมเป็นโรคกลากเกลื้อนแล้ว
เรอะ

“หืม ห้องอาบน้ำชายชั้นหเรอ ที่นี่ไม่มีหเรอ อย่าลืมหิวานี้คือแดน
จิ้งจอกนารินะ” คำกล่าวของอินาริทำให้ผมต้องร้อง ‘หา’

“แล้วอย่างนี้ผมจะอาบน้ำยังไงล่ะครับ”

ใช่แล้ว อย่างบอกนะว่า จะให้ผมต้องทนอยู่ในสภาพเน่าเฟะแบบนี้
ตลอดช่วงการฝึก ผมคิด แต่แล้วประโยคต่อมาของเธอ ทำให้ผมร้องในใจอย่าง
บ้าคลั่ง

“ก็ไม่เห็นจะยากอะไรเลยนี่นา ไปอาบรวมกับข้าและพวกสาวๆ ชะก็
สิ้นเรื่อง พวกข้าไม่ถือหเรอ จริงไหมทุกคน” จิ้งจอกสาวคนอื่นๆ ยิ้มและ
พยักหน้าให้แทนคำตอบ

โอ้ววว~ มันบ้าไปแล้ววว!!!

“จะ...จะ...บ้าหเรอครับ!!! ถึงพวกท่านจะไม่ถือแต่ผมถือนะครับ โอ้...”
ผมตอบอย่างลนลาน รู้สึกใบหูของผมเริ่มเปลี่ยนไปเป็นสีแดง

นี่ถ้าเป็นเจ้าวาเสื่อมละก็ ปานนี้มันคงตอบตกลงไปแล้ว พวกคุณควร
จะดีใจนะที่ผมไม่ได้เห็นกามเหมือนมัน!!! ไม่เช่นนั้นละก็...

“อุก!” จู่ๆ เลือดกำเดาของผมก็ไหลออกมาเพราะดันผลอคิดภาพอะไร
บางอย่าง...อะไรบางอย่างที่เป็นห้องอาบนํ้ากว้างใหญ่และรายล้อมด้วยจิ้งจอก
สาวสวยมากมายที่กำลังเปลือยกาย

‘อา...ให้พี่สาวดูหลังให้ไหมจ๊ะ’ อา จินตนาการผมจะทำงานดีเกินไป
แล้ว!

“หืม เป็นอะไรไปเล่าว่า ทำไมเลือดไหลอย่างนั้นล่ะ” อินาริถามผม
ภาพในจินตนาการเมื่อครู่สลายไปทันทีพร้อมๆ กับที่ผมรีบเอามือปิดจมูกไว้

“อากาศร้อนนะครับ” ผมหันหลังให้พวกเธอและพยายามทำเสียงให้
เป็นปกติที่สุด

คิดๆ ดูแล้ว จะว่าไปมันก็ดีเหมือนกันแฮะ

“...”

หรือว่าผมควรจะตอบตกลงดีหว่า

สุดท้ายแล้ว ผมก็ขอให้พวกสาวๆ อาบเสร็จก่อน แล้วค่อยไป
อาบต่อที่หลังคนเดียว...ส่วนห้องนอน ที่แรก อินาริจะให้ผมนอนกับเธอ บอก
ว่าศิษย์กับอาจารย์ควรจะอยู่ด้วยกันสิ ซึ่งผมก็โวยวายปฏิเสธอย่างเอาเป็น
เอาตาย

บ้าอะไระ รู้ไหมว่าเรื่องแบบนี้มันไม่ดี หญิงชายไม่ควรจะนอนห้อง
เดียวกันนะ แม้ว่าเธอจะเป็นต้นตระกูลของผมก็เถอะ แต่มันก็ไม่เหมาะสมอยู่
ดี...ถ้าตอนนี้ผมเป็นเจ้าวาเสื่อมก็ว่าไปอย่าง แต่เสียใจด้วยที่ผมดันเป็นแบบว่า
ผู้หยิ่งทะนง

ถึงผมจะเลว แต่ผมก็ไม่คิดจะทำเรื่องอะไรแบบนั้นแล้วกัน!

ผมจึงไปนอนคนเดียวที่ห้องของสาวใช้นางหนึ่ง โดยให้สาวใช้คนนั้น
ย้ายไปนอนกับเพื่อนของเธอแทน

วันรุ่งขึ้นผมตื่นนอนแต่เช้าและไปทำกับข้าวให้อินาริ เผื่อว่าเธอจะดีใจ

แล้วช่วยทำให้ผมสูงขึ้นในวันนี้เลย ซึ่งเธอก็ดีใจจริงๆ นั่นแหละ

ช่วงสายๆ อินารีบอกผมว่า พวกเราจะไปฝึกกันก่อน ผมก็เลยกลับเข้าไปเปลี่ยนชุดที่ห้องพัก

“ฝึกงั้นเหรอ” ผมพึมพำกับตัวเอง บัดนี้ผมอยู่ในชุดเสื้อกล้ามสีดำรัดรูป และกางเกงวอร์มขายาว

“เอาเถอะ อย่างน้อยๆ เธอก็น่าจะสอนไอ้สองท่าสุดท้ายนั้นให้เรา” ผมกล่าว ไช้แล้ว...อย่างน้อยๆ ตอนนี้เธอก็ยังพอมีประโยชน์ต่อผมอยู่

ผมเดินออกจากห้องพัก ทว่าในเสี้ยววินาทีนั้นเอง เท้าทั้งสองของผมก็ชะงักกึก ผมรู้สึกเหมือนได้ยินเสียงใครบางคนเรียกผมอยู่ เสียงของใครสักคนที่ผมคุ้นเคย

เช่นนั้นแล้วผมจึงหันกลับไปมองตรงต้นเสียง แต่พบเพียงความว่างเปล่า ไม่มีอะไรอยู่ตรงนั้น ไม่มีเลย ผมจ้องมันอยู่สักพัก โดยไม่รู้ว่าทำไมตัวเองต้องทำแบบนี้ด้วย ก่อนจะตัดสินใจหันหลังกลับไปและเดินจากไป

ในความมืดมิดที่ไร้แสงสว่างใดๆ มีเด็กหนุ่มผมทองคนหนึ่ง
ยืนนิ่งอยู่ ดวงตาของเขาดูว่างเปล่าราวกับหลุมดำอันไร้จุดสิ้นสุด แขนทั้งสองข้างพันไว้ด้วยเชือกตรวนสีดำที่ไม่รู้ใหล่มาจากไหน และมันพันวนการ่างของเขาเอาไว้ทั้งหมด

เขาไม่อาจขยับเขยื้อน แต่แม้ทำได้ เขาในตอนนี้ก็คงไม่คิดจะทำมัน

เขาคือตัวตนอีกด้านของอวาลอน ตัวตนที่ถูกด้านมืดของตัวเองส่งมา ชังในจุดที่ลึกที่สุดของจิตใจ ส่วนที่ไม่มีแสงสว่างของความหวังใดๆ จะสาดส่องมาถึง

อวาลอนมองเบื้องหน้าที่เต็มไปด้วยความมืดมิด เพราะจิตใจส่วนนี้ของเขาแหลกสลายไปแล้ว นี่เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เขาพ่ายแพ้ตัวตนอีกด้าน อวาลอนยังคงจ้องความมืดมิดนั้น หาว่าไม่รู้ว่ามีมืออันอบอุ่นของเด็กสาวคนหนึ่งลูบไล้ใบหน้าซีดเซียวของเขาอยู่ เธอค่อยๆ ลูบแก้มของเขาอย่างอ่อนโยน

อวาลอนไม่รู้สึกรู้สิดูแม้แต่น้อย เขาจมปลักอยู่ในความทรงจำในวัน

ฝนตก...วันที่เรอกับเขาได้คุยกันเป็นครั้งสุดท้าย วันนั้นเขาได้บอกเธอว่า

‘ฉันรักเธอ เวนดี้ ได้โปรดเป็นแฟนกับฉันนะ’

เธอคอยอยู่เคียงข้างเขาเสมอมา อยู่ข้างกายมาโดยตลอดเหมือนกับที่
เธอได้บอกเขาไว้

‘นอนซะนะ...ไม่ต้องกังวลอะไรอีกต่อไปแล้ว ฉันอยู่นี่ ฉันจะไม่มีวันจากนายไปไหน...ฉันจะเป็นคนปกป้องนายเอง...ปกป้องนายตลอดไป...’

เด็กสาวมองร่างของเขาด้วยแวตาเจ็บปวดรวดร้าว ร่างของเธอค่อยๆ
สลายเป็นละอองแสง ก่อนจะไปปรากฏตัวที่ห้องหนึ่ง เด็กหนุ่มผมทองคน
เมื่อกี้แต่งตัวอยู่ในห้องนั้น ก่อนจะเปิดประตูห้องและก้าวไปข้างหน้า เขาเดิน
ทะลุร่างของเธอไปราวกับเธอเป็นอากาศธาตุ เธอมองแผ่นหลังของเขาที่ไกล
ออกไปเรื่อยๆ และตอนั่นเอง...

“วา...” เธอเรียกเขา

ก็...เท่าทั้งสองข้างของเขาจะงัก เขาค่อยๆ หันกลับมามองจุดที่เธอ
อยู่ สายตาของเขาและเธอประสานกัน แววตาของเขาดูสับสน

‘เธอคนนี้นักก็เป็นแค่คนรู้จักของผมนะครับ ไม่ได้สำคัญอะไรมากมาย คุณไม่จำเป็นต้องมาเป็นห่วงผมหรอก’

ตอนนั้นที่เขาพูดกับชิโระ แม้จะแค่เสี้ยววินาที แต่เธอก็เห็นแววตาสั้น ๆ
 ใจของเขา เธอรู้ เธอรู้อยู่แล้วว่าทำไมเขาถึงต้องพูดและทำแบบนั้น

คำพูดและการกระทำทุกอย่างเป็นเพียงกำแพงที่ตัวตนด้านมืดของเขา
สร้างขึ้นมา เพื่อป้องกันไม่ให้ความมืดมิดที่แท้จริงเข้าไปทำลายความรู้สึกของ
เขาที่มีต่อเธอ หากกำแพงนั้นพังทลาย และความมืดมิดที่แท้จริงนั้นเข้ามาได้
เขาจะไม่เหลืออะไรไว้ยึดเหนี่ยวแสงสว่างเพียงหนึ่งน้อกต่อไป

เด็กสาวมองใบหน้าของเขา สายตาของเธอเต็มไปด้วยความหวัง เธออยากให้เขา รู้ อยากให้เขารู้ว่าเธออยู่ตรงนี้ ตรงหน้าเขา นำเสียดายที่ความหวังนั้นไม่อาจเป็นจริง เพราะเธอเป็นเพียงเศษเสี้ยวดวงวิญญาณ ที่แม้แต่เทพหรือปีศาจก็มิอาจมองเห็น เธอได้แต่อยู่อย่างนี้คนเดียว โดดเดี่ยว สิ่งที่เราทำได้มีเพียงแค่นั้น

เพียงแค่เฝ้ามองเขา

เด็กหนุ่มค่อยๆ หันหลัง เธอพยายามเรียกเขาอีกครั้ง แต่ไม่เป็นผล ทำ
ทั้งสองข้างของเขาค่อยๆ ก้าวไปไกลขึ้นเรื่อยๆ ทั้งเธออยู่ตรงนั้น...เพียงลำพัง

4

ก่ายาก

“เอาละ ระหว่างฝึกกระบวนท่ากับยึดความสูง เจ้าจะเลือกอย่างไรก่อนดี” อินาริถาม บัดนี้เธอเปลี่ยนชุดเป็นเสื้อแขนสั้นสีขาวและกางเกงวอร์มขาวยาสีดำ

แววดาของเธอดูขี้เล่นแต่แฝงความจริงจัง ผมสีน้ำตาลแดงที่รวบเป็นหางม้าขบไปหน้าขาวนวลและดูไม่เกะกะ แขนของเธอเรียวยาวและบอบบาง ดูราวกับหากจับแรงๆ จะแตกได้ อ่า สวยจริงๆ นั่นแหละ แต่ผมอยากรู้อะไรเธอเหลือเกินว่า ใครเป็นคนเลือกชุดนี้มาให้ จิ้งจอกสาวพวกนั้นหรือ หรือว่าเลือกเอง ทำไมเทพจิ้งจอกที่มีอายุยืนยาวหลายพันปีเช่นเธอ ถึงมีรสนิยมการแต่งตัวราวกับเด็กสาวแถมรุ่นเช่นนี้ มันดูไม่เข้ากับเธอเลยจริงๆ

ถ้าผมบอกอินาริไปแบบนี้ เธอจะตอ้ยหน้าผมไหมนะ

อืม...แต่จะว่าไปมันก็ขาวดีจริงๆ

“...”

อะไรกัน เมื่อไหร่ที่ผมจะคิดอะไรไปเนี่ย ไม่ได้ๆ ผมคือแบตวานะ จะ

มาคิดอะไรพรรณันแบบเจ้าวาลี้อมได้ยังไง

ผมรีบสะบัดหน้าไล่ความคิดแปลกๆ นั้นทิ้งทันที

“นี่ เป็นอะไรของเจ้านะ ไม่ได้ยินที่ข้าถามเธอ” เสียงของเธอที่ดังขึ้นอีกครั้งทำให้ผมได้สติ

“ฮะ! ขอโทษนะครับ พอดีผมเผลอคิดอะไรเพลินไปหน่อยนะ เมื่อที่ท่านพูดว่าอะไรนะครับ”

อินาริถอนหายใจ ก่อนจะถามผมอีกครั้ง “ข้าถามว่า ระหว่างฝึกกระบวนท่ากับยืดความสูง เจ้าจะเลือกอย่างไรก่อน”

“ความสูงครับ!” ผมตอบโดยไม่เสียเวลาคิด

หึ ถ้าอะไรโง่ๆ ก็ต้องความสูงก่อนนะสิ ไอ้กระบวนท่ากระบวนท่าอะไรนั่นนะ แค่คุณแสดงให้เห็นครั้งเดียว ผมก็ทำได้แล้วละ

“งั้นก็ตามนั้น...สาวๆ ช่วยไปนำสิ่งนั้นมาให้ข้าทีสิ” อินาริหันไปกล่าวกับเหล่าจิ้งจอกสาวที่อยู่ใกล้ๆ พวกเธอพยักหน้า ก่อนจะเดินกลับเข้าไปในวัง บัดนี้พวกเธออยู่ตรงลานกว้างขนาดใหญ่ใกล้ๆ กับพระราชวังจิ้งจอกนารี คงจะเป็นที่ที่เขาไว้สอนวิชาให้ผมละมั้ง

“เฮ้อ...ยังงี้ก็เตรียมใจเอาไว้หน่อยละกันนะ เพราะว่าข้าจะจับเจ้าฝึกท่ายาก”

ตูป! เสียงขูดน้ำในมือผมหล่นลงพื้น

เพราะว่าข้าจะจับเจ้าฝึกท่ายาก เพราะว่าข้าจะจับเจ้าฝึกท่ายาก เพราะว่าข้าจะจับเจ้าฝึกท่ายาก เพราะว่าข้าจะจับเจ้าฝึกท่ายาก...

เมื่อราวๆ 0.87 วินาทีที่แล้ว รู้สึกเหมือนผมจะได้ยินอินาริบอกว่า เธออยากจะฝึกท่ายากกับผม

“อะไรกัน ทำไมถึงได้หน้าซีดแบบนั้น หรือว่าจะกลัวท่ายากที่ข้าบอก” โอ...

ท่ายาก...จริงๆ ด้วย...สินะ...

“เอ่อ...ท่านอินาริครับ ไอ้ท่ายากที่ท่านบอกนี่ ไซ่ท่ายากแบบเดียวกันกับที่ผมคิดอยู่รึเปล่าครับ” ผมถามด้วยน้ำเสียงไม่แน่ใจ สองวินาทีให้หลังผม

ก็เพิ่งจะคิดได้ว่า

เมื่อกัตุผลอพุดบ้าอะไรออกไปวะ!

“หืม แนนอนสิ มันมีผลต่อส่วนสูงของเจ้าเป็นอย่างมากเลยนะ” เธอกล่าวด้วยใบหน้าที่ดูเป็นปกติมาก

ไอ้เรื่องแบบนี้มันมีผลต่อส่วนสูงด้วยงั้นหรอ ผมเพิ่งจะรู้ซะเนี่ย ไม่สิเดี๋ยวก่อนๆ

ผมยังไม่เคยมีประสบการณ์กับเรื่องแบบนี้เลยนะ แล้วนี่จู่ๆจะให้พัฒนาข้ามขั้นไปเล่นท่ายากก่อนเลยงั้นหรอ

ขณะที่ผมคิดอะไรบ้าๆ อยู่นั่นเอง...

“อ้าว! นั่นไงมาพอดีเลย” อินาริพูด ผมจึงหันกลับไปมอง และพบว่าเหล่าจิ้งจอกสาวกำลังเดินตรงมาทางนี้ ในมือของพวกเธอคือโชสึเงินขนาดใหญ่ขนาดน่าทึ่ง ตรงปลายโชนั้นมียุติบัตรเหมือนกับโชตรวนเอาไว้ใช้ล่ามพวกนักโทษในหนึ่ง

ท่ายากยังไม่พอ นี่ถึงขนาดเล่นใช้อุปกรณ์ช่วยเลยงั้นหรอ!

เห็้อผมแตกพลั่กๆ ขาทั้งสองข้างถึงกลับสั่นเทิ้ม โช้แล้ว ผมกำลังกลัวกลัวโคตรๆ เลยด้วย

“เออละวา นอกจากข้าแล้ว เดียวสาวๆ พวกนี้จะช่วยจับเจ้าฝึกท่ายากด้วยนะ”

“ฮะ!?”

สาวๆ พวกนี้ก็จะฝึกท่ายากกับผมด้วยงั้นหรอ จะบ้ากันไปใหญ่แล้วว

“เออละวา นอนลงซะ” อินาริกล่าวด้วยน้ำเสียงและสายตาดูจริงจัง

นะ...นะ...นอนลง!? ชัดเจนนน ไอ้เรื่องแบบนี้มัน...

“ตะ...ตะ...เดี๋ยวก่อนสิครับท่านอินาริ ผมยังไม่เคยมีประสบการณ์กับเรื่องแบบนี้เลยนะ อีกรอบครั้งแรกของผม ผมกะจะเก็บมันเอาไว้ให้คนที่ผมรัก...”

“เฮ้อออ จะไปกลัวอะไรกันนักกันหนา แป๊บเดียวก็เสร็จแล้ว” ผมยังไม่ทันพูดจบ อินาริก็เข้ามาประชิดตัวผมและจับผมกดกับพื้นดินทันที

อินาริ!!!

“ไม่ต้องกลัวว่า ข้าสัญญาว่า ข้าจะทำมันให้หนุ่มนวลที่สุด” น้ำเสียงของเธอนั้นทำเอาผมขนลุก ผมพยายามออกแรงขัดขึ้น แต่พลังกำลังของเทพจิ้งจอกผู้มีอายุยืนยาวมาหลายพันปีมีมากจนเกินไป

นี่ผมกำลังจะโดนผู้หญิงขึ้นใจนั่นหรอ แถมยังจะโดนขึ้นใจเป็นหมู่คณะอีกด้วย ไม่เอานะ ไม่เอานะ ผมยังไม่พร้อม ผมยังไม่พร้อมตอนนี้ อีกอย่าง...

ผมกลัว!!!

เคร่ง! เสียงโลหะกระทบกันดังขึ้นพร้อมๆ กับที่มือทั้งสองข้างของผมถูกใช้ตรวนพันธนาการไว้ ขาทั้งสองข้างก็ด้วย นางจิ้งจอกทั้งสี่หันมามียิ้มหวานให้ผม ขณะที่อินารินั่งคร่อมร่างผมอยู่

ม่ายยย~

“จะเริ่มแล้วนะวา ออดทนหน่อยนะ...” อินาริกระซิบที่ข้างหู เธอลุกออกจากร่างของผมและประโยคต่อมาที่ผมได้ยินนั้น...

“เอาละ ทุกคน ออกแรงดิ้งได้”

“เอ๋?”

ดิ้ง!?

วินาทีถัดมาเหล่าจิ้งจอกสาวที่ประจำอยู่ตรงสี่แต่ละเส้นก็ออกแรงปลายของมัน ตัวของผมลอยเหนือพื้นดินในสภาพที่แขนและขากำลังถูกดึงไปคนละทาง

อย่าบอกนะว่า อย่าบอกนะว่า...

นี่คือท่ายากของพวกเขา!

“อ้ากกก!!!” ผมร้องด้วยความเจ็บปวด รู้สึกเหมือนกับกระดูกแขนขา กำลังจะแยกจากกัน

“เป็นยังไงล่ะวา นี่แหละท่ายากที่ข้าบอก ออดทนหน่อยนะ”

ใช่จริงด้วย!!!

“ว้ากกก ผมจะไม่ไหวแล้วนะครับท่านอินาริ นี่พวกท่านกำลังเล่นอะไรกันอยู่ครับเนี่ย...จ้ากกก”

“ยึดกระดูกเจ้าใจ ไม่ต้องห่วง อีกห้านาทีมันก็เสร็จแล้ว”

ห้านาที!? เป็นบ้าไปแล้วหรออะ ผมจะได้ตายก่อนนะเซ!!!

ผมรู้สึกว่าร่างกายกำลังจะแตกเป็นเสี่ยงๆ ผมได้ยินเสียงเหมือนอะไรฉีกขาด คงเป็นเส้นเอ็น และไอ้เสียงกร๊อบๆ ที่ได้ยินไปเมื่อครั้งวินาทีที่แล้ว...ก็คงจะเป็นกระดูกหัวไหล่ของผมแน่ๆ

“ทะ...ทำไมท่านถึงไม่บอกผมก่อนว่า ท่ายากที่พูดมันคือแบบเนี้!!!”
ผมตะโกนพร้อมๆ กับน้ำตาที่ไหลซิกๆ ซึ่งอินาริก็ตอบว่า

“อ้าว ท่ายากมันมีแบบอื่นด้วยหรอ”

น้ำเสียงและสีหน้าของเธอนั้นช่างดูไร้เดียงสาจริงๆ

“โอ้ยยย เจ็บไปหมดทั้งตัวเลย” ผมโอดครวญ ขณะนอนชมอยู่บนเตียงภายในห้องพัก

“อดทนหน่อยสิ วาจะต้องโดนท่ายากแบบนี้ทุกๆ วันติดต่อกันสองอาทิตย์นะรูว์เปล่า” อินาริที่นั่งอยู่ข้างๆ เติงผมกล่าว

สองอาทิตย์!? นี่ผมจะต้องโดนไอ้ท่ายากสับปะรังเคบ้าๆ นั้นทำร้ายติดต่อกันอีกสองอาทิตย์เชียวหรออะ

“ไม่ไหวแล้วครับท่านอินาริ ผมขยับร่างกายไม่ได้เลย แบบนี้ผมจะยังไปเล่นท่ายาก ที่ท่านบอกได้อยู่อีกหรอ”

พอพูดถึงท่ายากนี้แล้ว ผมรู้สึกเหมือนเป็นไอ้จิ้งจอกไอ้หนึ่งยังงี้ก็ไมรู้ให้ตายสิ อยากร้องไห้ชะมัด

“ไม่ต้องห่วง เจ้าแค่ยึดกระดูกหลุด เส้นเอ็นและกล้ามเนื้อฉีกขาดนะ กินยาสมานภายในนี้หน่อย อีกเจ็ดชั่วโมง ร่างกายเจ้าก็กลับมาเป็นปกติแล้ว”

กระดูกหลุด เส้นเอ็นกล้ามเนื้อฉีก ผมจะต้องโดนแบบนี้อีกสองอาทิตย์...

ผมชัก...ไม่อยากจะสูงชะแล้วสิ

ผมพยายามสูดน้ำมูกที่จะไหลออกมาเพราะรันทดชีวิต ตอนนั้นเอง...

“เออละ ไหนดูหน่อยซิ” อินาริขยิบเข้ามาหาผม และค่อยๆ ช้อนคีร์ชะของผมหอยอย่างอ่อนโยน

ใช่ เพราะเธอนั้นแหละที่ทำให้ผมต้องตกอยู่ในสภาพแสนน่าอนาถ เช่นนี้ จงดุแลผมซะ!!! แล้วเวลาที่ผมอ่อนขออะไรละก็ เธอก็ต้องทำให้ผมด้วยรู้ไหม!!

“ค่อยๆ ตีมนะ ค่อยๆ” อินาริป้อนน้ำยาดังกล่าวให้ผม ซึ่งรสชาติโคตรบรมห่วย ผมเกือบจะพ่นมันใส่หน้าของเธอแล้ว ถ้าไม่คิดว่า ตอนนี้ใบหน้าของเธอกับผมนั้นอยู่ห่างกันเพียงไม่กี่เซนติเมตร

เพราะแบบนี้ผมเลยเผลอกลืนมัน

“ตอนนี้ลิบโม่งเข้า...อีกสักประมาณสองถึงสามชั่วโมง เจ้าก็คงจะเริ่มขยับตัวได้แล้ว พอห้าโมงเย็นให้เจ้ามารอข้าที่ลานฝึกนะ พวกเราจะได้เริ่มฝึกกันต่อ” เธอบอก ผมพยักหน้าให้ อินาริค่อยๆ วางคีร์ชะผมลงเหมือนเดิม ก่อนจะถูกเดินออกไปจากห้อง

“เฮ้อออ” ผมถอนหายใจอย่างเซ็งๆ สิ่งที่ผมทำได้ในตอนนี้มีเพียงนอนอยู่เฉยๆ เพราะขยับไม่ได้ เช่นนั้นแล้วผมจึงหลับตาช้าๆ พักผ่อนร่างกายพร้อมสำหรับการฝึกในรอบเย็นต่อไป

“ซึกูสึกิ...เหมือนจะเริ่มปวดจีแล้วแฮะ...”

บ้าเอียดย...นี่ผมจะต้องทนนอนอันฉืออยู่อย่างนี้อีกสามชั่วโมงหรอเนี่ย

ขณะที่วาลอนอยู่ในห้วงนิทรานั้นเอง บริเวณกลางห้องพักของเขาค่อยๆ มีละอองแสงผุดขึ้นมา ก่อนจะรวมตัวกันเป็นร่างของเด็กสาวที่มีเรือนผมสีแดงเข้ม

เธอเดินไปนั่งตรงขอบเตียงข้างๆ ตัวเขา มือบางของเธอลูบไล้แก้มของเขาอย่างอ่อนโยน แต่ลึกๆ เธอก็ดีดกลางหน้าผากของเขาแทน

น่าเสียดายที่เขาไม่อาจรู้สึกถึงมันได้

“นี่แน่ะ” เธอร้อง

“สมน้ำหน้า อยากไปอยู่ใกล้พวกสาวๆ เขาดีนัก” เธอกล่าวด้วย

น้ำเสียงและสีหน้าแง่องรารกับเด็กตัวเล็กๆ ก่อนจะเผยรอยยิ้มอันงดงาม รารกับเทพธิดา

หลังจากนั้นเธอก็ไม่ได้กล่าวอะไรอีก แต่นั่งอยู่ตรงนั้นเฉยๆ และจ้อง ใบหน้าของเขายามนิทรา

เวลาหัวโหมงเย็น

ผมมารออินาริอยู่ตรงลานกว้างตามที่เธอบอก ร่างกายของผมกลับเป็น เหมือนเดิมอีกครั้ง เคลื่อนไหวได้ตามปกติแล้ว ไม่รู้คิดไปเองหรือเปล่า แต่ผม รู้สึกว่าตอนนี้ส่วนสูงของผมจะเพิ่มขึ้นมา 0.07 เซนติเมตรแล้ว

“...”

อืมมม สงสัยผมคงจะคิดไปเองจริงๆ นั่นแหละ

“รอนานไหม” เสียงของอินาริเรียกให้ผมหันไปมอง คราวนี้ไม่มีเหล่า จิ้งจอกสาวคอยตามดั่งเช่นทุกครั้ง

“ไม่ครับ ผมเองก็เพิ่งจะมาถึงเหมือนกัน พอดีไปทำข่าวเย็นให้พวกท่าน เผื่อเอาไว้ก่อนนะ” ผมกล่าว อินาริเดินตรงมาหาผม ชุดที่เธอสวมยังคงเป็น เสื้อแขนสั้นและกางเกงวอร์มตัวเดิมกับเมื่อตอนเช้า

“ว้าวว เป็นเด็กดีจังเลยนะวาเนย์ แบบนี้รักตายเลย” เธอยิ้มหวานให้ผม

ไม่! ผมไม่ใช่คนดี ผมคือแบคคาผู้ชั่วช้า ที่ยอมทำกับข้าวให้นะ เป็น เพราะว่าคุณแค่เปื้อนเฉยๆ หรือก!

“อาละ พวกเราย้ายสถานที่กันก่อนดีกว่า ตรงนี้ดูจะไม่ค่อยเหมาะเท่าไรนัก” ทันทีที่กล่าวจบ เธอก็จับมือของผมเอาไว้

พุ่มมม! พวกเรามาโผล่ตรงพื้นที่โล่งและกว้างยิ่งกว่าลานฝึกเมื่อเช้ามาน้อยตรงปากทางเข้าถ้ำโลहित ถ้าที่ผมเข้าไปซุกตัวเจ็ดวันนั้นเอง

“หืม ทำไมพวกเราถึงกลับมาที่นี่ล่ะครับ”

“อ้อ ช่างลืมนะถ้าพวกเราฝึกตรงนั้น เดี่ยวเซตพระราชวังจะพลอยโดน ลูกหลงไปด้วยนะ”

ลูกหลง? นี่พวกเรากำลังจะทำอะไรกันนั่นหรือ

แสงอาทิตย์ยังคงสว่างเจิดจ้า แม้จะเป็นยามเย็น อินาริจ้องผม จู่ๆ
แววตาของเธอก็ดูจริงจังจนน่าประหลาด

“พวกเราจะ...” ผมยังไม่ทันพูดจบ ที่มือของเธอก็ปรากฏดาบเล่มหนึ่ง
ซึ่งมีรูปร่างคล้ายกับดาบของอัศวินตะวันตกสมัยโบราณ เป็นดาบสองคม คม
ดาบเป็นสีเงินวาววับ ส่วนตรงด้ามจับนั้นเป็นสีดำ

“รับไป” เธอโยนมันให้ผม ซึ่งผมก็รับมันไว้ได้อย่างงงๆ

เกือบหน้าแตกไปจับตรงคมดาบแทนแล้วแหละ

“ให้ผมทำไม่เหวอครับ” ผมถาม แต่เธอเงยบ ตอนนั้นเองที่มือขวาของ
เธอมีละอองแสงสีทองรวมตัวกัน จนเกิดเป็นดาบอีกเล่ม

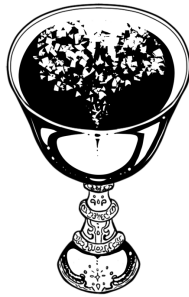
เป็นดาบคาตานะของชาวญี่ปุ่นที่ดูงดงามกว่าดาบคาตานะเล่มไหนที่ผม
เคยพบ

“เอาละว่า สั้นๆ ง่ายๆ เลยนะ...” เธอล่าว นัยน์ตาสีแดงฉานของเธอ
จับจ้องมาที่ผมอย่างไม่ว่างตา แแรงกดดันมหาศาลจากร่างแบบบางนั้นค่อยๆ
ปกคลุมทั่วบริเวณ

“จงสู้กับข้าซะ”

5

เพลิงโกะ:

“จุ้กับข้าชะ” อินาริที่อยู่ตรงหน้าผมประกาศก้อง แรงกดดัน
มหาศาลที่แผ่ออกมาจากตัวเธอนั้นทำให้ผมหายใจติดขัด

สู้นั้นเธอ ทำไมละ

“หมายความว่ายังไงครับ” ผมถาม สายตาของผมยังคงจับจ้องเธอ
หรือเธอจะรู้แล้วว่าผมคือแบดวา

ถึงแม้แรงกดดันของเธอจะทำให้ผมอึดอัด แต่มันก็หาได้กลัวไม่ เห็นที่
ผมคงต้อง...

“ข้าก็แค่อยากจะทดสอบฝีมือของवादูก่อนนะ” คำพูดของอินาริทำให้
ความคิดของผมหยุดชะงัก

“ทดสอบ?” ผมทวนคำ

“ใช่แล้ว ทดสอบ...กติกาง่าย ๆ สู้นกันจนกว่าจะมีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งขอยอม
แพ้ โดยแสดงให้เห็นว่า ฝีมือของเรานั้นเหนือกว่าจริงๆ หรือใครใช้ร่าง
เพลิงอมตะก่อน คนคนนั้นก็จะเป็นฝ่ายแพ้” เธออธิบาย

อืมมม...เธอต้องการจะทดสอบฝีมือของผมก่อนสอนฉันสินะ ไ้ก่ดิกา
ข้อแรกผมก็พอจะเข้าใจอยู่หรอก แต่ไอ้ข้อหลังนี่สิ...

ร่างเพลิงอมตะ...มันคืออะไร!

“เอ่อ ขอโทษนะครับท่านอินาริ...ไอ้ร่างเพลิงอมตะที่ท่านว่านี่...”

“หืม ก็ไอ้ร่างไฟนั่นไง” เธอพูดแทรก

ร่างไฟ? หมายถึงไอ้ร่างจักรพรรดิเพลิงเคลวินนั่นนะเหรอ

“...”

โอ้ ให้ตาย ผมเผลอหลุดเรียกชื่อนั้นออกมาซะแล้ว

“นั่น...เขาเรียกว่า ร่างเพลิงอมตะหรือหะครับ” ผมนิ่งไปครู่หนึ่ง
ก่อนจะถามอีกครั้ง

“อ้อ ใช่แล้วละ ร่างเพลิงอมตะ ร่างที่สามารถเปลี่ยนให้ร่างกายของเรา
กลายเป็นเปลวไฟ”

ร่างเพลิงอมตะ...สินะ...

‘จักรพรรดิเพลิงเคลวินออกโรงง!!!’

“...”

ไอ้เสียมว้าปัญญาอ่อนเอี้ยยย!

“ถามแบบนี้ แสดงว่าเธอเรียกมันด้วยชื่ออื่นอย่างนั้นหรือ อืมๆ นั่นสินะ
ก็นอกจากข้าแล้ว ว่าเป็นคนแรกนี่นาที่แปลงเป็นร่างนี้ได้ ว่าแต่เธอเรียกมัน
ว่ายังไงหรือ” คำถามของเธอทำเอาผมรู้สึกหน้ามืดคล้ายจะเป็นลม แล้วพอ
นึกภาพตอนที่ผมบอกเธอ...

‘ผมเรียกมันว่าร่างจักรพรรดิเพลิงเคลวินครับ!’

‘จักรพรรดิเพลิงเคลวิน...โอ้โฮ เป็นชื่อที่ปัญญาอ่อนมากเลย แสดงว่า
ว่าเป็นคนคนเดียวกับไอ้ตุงน้องโรคจิตที่ปรากฏในชื่อนั้นสินะ’

‘ใช่แล้วครับ นั่นละผมเอง! อีกรายผมไม่ได้ปัญญาอ่อนนะครับ!’

“...”

แค่คิดก็อนาถ

“เอ่อ อ่า...คือแบบ แบบว่า...เอาเป็นว่าผมเข้าใจกฎกติกาแล้วครับ พวก

เราจะเริ่มกันเลยรีเปลา” ผมรีบตัดบท อินารีเลิกคิ้วสูงเมื่อเห็นว่าผมไม่ยอมตอบคำถามของเธอ

ให้ฉันตายยังไง ผมก็ไม่มีทางบอกชื่อนั้นเด็ดขาด!

อินารีไม่ได้ชักใช้อะไรต่อ เธอค่อยๆ จับดาบคาดานะด้วยมือทั้งสอง แล้วเธอก็...

ฟุบ! จู่ๆ เธอก็มาปรากฏตัวเบื้องหน้าผมด้วยความเร็วที่เหนือทุกสิ่งคมดาบคาดานะในมือของเธอฟาดมาหาผมเป็นเส้นตรง

ชะบะละเฮียยย! ผมยังไม่พร้อมเลยนะ!

ผมรีบยกดาบอัศวินขึ้นมากันได้ทันท่วงที ครั้ง! เสียงดาบของพวกเราปะทะกัน นัยน์ตาของเธอมองมาที่นัยน์ตาของผม และเธอก็...

ฟุ่มมม!!! ดาบคาดานะในมือเธอถูกโชนด้วยเปลวเพลิงสีทองพร้อมๆ กับที่หางจิ้งจอกทั้งเก้าออกออกมา แรงกดดาบของเธอทำให้ตัวผมที่ยกดาบขึ้นกันถึงกับทรุด

“กรอดดด”

ผมแปลงร่างเป็นครึ่งจิ้งจอก ก่อนจะรวบรวมกำลังทั้งหมดผลักเธอออกไป ตัวอินารีลอยคว้าง พลันหางทั้งเก้าของเธอที่พลัวไหวก็มีลูกไฟขนาดเท่าลูกฟุตบอลเก้าลูก เธอใช้หางทั้งเก้าที่มีลูกบอลเพลิงโจมตีผมอย่างต่อเนื่อง

“ยัยยย!!!” ผมรีบกระโดดหลบไปทางด้านหลัง

ตูม! ระเบิดไฟขนาดใหญ่วางวาบตรงที่ผมเคยยืน ครันและฝุ่นละอองฟุ้งกระจายไปทั่วบริเวณ เสี้ยววินาทีอินารีก็นำออกจากครันมาทางผม ดาบในมือของเธอถูกโชนด้วยเปลวเพลิงสีทองอร่าม

“อัคคีกัมปนาท” อินารีเพิ่มพละกำลัง พร้อมกับฟันดาบลงมา ในจังหวะที่คมดาบของเธอห่างจากศีรษะของผมแค่หนึ่งฝ่ามือ ผมฉีกตัวหลบไปทางด้านซ้าย ก่อนจะกระโดดหมุนตัวเตะใบหน้าของเธอ ทว่า...

ฟุบ สิ่งที่ทำของผมล้มล้มได้มีเพียงความว่างเปล่า เมื่อเธอก็มหันกลับเตะ ดวงตาของผมเบิกกว้างพร้อมๆ กับที่ฝ่ามือของเธอฟุ้งกระแทกลำตัวผมอย่างแรง

ตูม!!!

“อุก!” ตัวผมกระเด็นขึ้นฟ้า เมื่ออินาริซึ่งอยู่บนพื้นดินเงยหน้ามอง หางทั้งเก้าของเธอก็ส่องแสงสว่างเรืองรอง แล้วลูกบอลเพลิงแบบเดิมก็ปรากฏขึ้น เธอเล็งพวกมันมาทางตัวผมที่ลอยคว้างอยู่กลางอากาศ ก่อนจะกระหน่ำยิงผมตัวติดาบขึ้นเหนือศีรษะ ขณะลูกบอลเพลิงทั้งหมดพุ่งเข้าใส่

“สยบทศทิศ!!!”

ตูม!!! เปลวเพลิงสีทองขนาดใหญ่ปกคลุมร่างของผมเอาไว้ ทำให้ลูกบอลเพลิงเหล่านั้นไม่อาจเข้ามาหาผมได้ เมื่อเปลวเพลิงที่คลุมร่างของผมสลายไป ผมก็ก้มหน้ามองจุดที่อินาริเคยยืนอยู่ แต่ว่า...

เธอไม่ได้อยู่ตรงนั้นอีกแล้ว

“ระวังหลัง...” เสียงจากด้านหลังทำให้ผมรีบหมุนตัวไปมอง และตอนนั้นเอง...

“หนึ่งดาบพิฆาตเทวา”

คมดาบคาตานะที่อาบด้วยจิตสังหารเข็มขึ้นฟันใส่กลางลำตัวของผม แต่ปฏิกิริยาตอบสนองของผมก็รวดเร็วพอจะรับคมดาบนั้น

เคร้ง! ตูม! ร่างของผมพุ่งดิ่งลงมากะแทกพื้นดินอย่างแรง จนแนบติดกับพื้นที่กลายเป็นหลุมใหญ่ มีเศษหินเศษดินพุ่งกระจายและบดบังทัศนวิสัย แต่ว่า...ผมก็ยังเห็นอินาริลอยอยู่ในอากาศรางๆ

“เหอะ คิดว่าทำเป็นอยู่ฝ่ายเดียวรีไร!” ผมกล่าว ก่อนจะรวบรวมพลังอัดคิไปที่หางทั้งเจ็ด แล้วเปลวเพลิงสีทองก็หมุนวนรวมกันเกิดเป็นลูกไฟขนาดเท่าลูกฟุตบอล ผมเล็งหางทั้งเจ็ดไปทางที่อินาริ ฉวยโอกาสตอนผมบดบังทัศนวิสัยยิงลูกไฟทั้งหมดออกไปทันที

ลูกบอลเพลิงทั้งเจ็ดพุ่งฝ่าหมอกควันออกไปอย่างรวดเร็ว วินาทีต่อมาเสียงระเบิดขนาดใหญ่ก็ดังขึ้น

ผมรีบสปริงตัวขึ้น เมื่อเศษฝุ่นละอองค่อยๆ จางลงก็ปรากฏร่างอินาริที่อยู่ใต้อาภรณ์ไร้รอยขีดข่วน

“ไม่เลวๆ อาศัยจังหวะที่ข้ามองไม่เห็นยิงมันขึ้นมา ถ้าเมื่อกี้ช้าไม่ไหว

ตัวทันทะก็ ป่านนี้คงเสร็จไปแล้ว” อินาริกกล่าว หางทั้งเก้าของเธอชี้มาที่ผม ลูกบอลเพลิงถูกสร้างใหม่อีกครั้ง

“ครั้งนี้แท้จริงก็หลบให้ได้สิ” กล่าวจบ เธอก็ยิงบอลเพลิงทั้งเก้าลูกใส่ผมเหมือนเช่นเคย แต่ครั้งนี้มันไม่จบในระลอกเดียว หางทั้งเก้าของอินาริระดมยิงอย่างต่อเนื่อง

นะ...นะ...นี่มันเอ็มลิบหกนี้หว่า!!!

“ย้ายกุกซ์” ผมกรีดร้อง...หมายถึงส่งเสียงร้อง ก่อนจะหันหลังและสับเท้าหนีเหล่าลูกบอลเพลิงนั้นอย่างไม่คิดชีวิต

อย่าหันกลับไปมอง อย่าหันหลังไปมองเด็ดขาด เยอะขนาดนี้ต้องโกยเท่านั้น ต้องเกียย!!

เกิดเสียงระเบิดดังขึ้นถี่อึบ แต่มกก็ยังวิ่งหุดดับดับใหม่ไปข้างหน้าอยู่เหมือนเดิม

“ฮะๆๆ วิ่งอย่างนั้นแหละ วิ่งอย่างนั้น ฮะๆๆๆ” เสียงหัวเราะของอินาริทำให้ผมหงุดหงิด

หน้อยแน่

เอี้ยดดด!!! ผมเบรกกะทันหัน แล้วรีบหันกลับไปมองลูกบอลเพลิงพวกนั้น

“ไม่หนีแล้วก็ได้ (ว้ายยย) !!!” ผมตะโกนลั่น ก่อนจะชี้หางทั้งเจ็ดไปข้างหน้า แล้วระดมยิงลูกบอลเพลิงไปปะทะกับพลังของอินาริ

“นี่แน่ะ!!!”

เสียงระเบิดที่เกิดจากการปะทะกันของพลังดังสนั่นหวั่นไหวเป็นสิบๆ ครั้ง และเหมือนเป็นผมที่เหนือกว่า ลูกบอลเพลิงของอินาริค่อยๆ ลดลง จนเธอไม่ได้ยิงพวกมันออกมาอีก แต่ผมยังคงระดมยิงเรื่อยๆ

แปลก นี่มันแปลกเกินไปแล้ว ทำไมเธอถึงไม่ตอบได้ พลังของเรามีอยู่เจ็ดหางเหนือกว่าเธอที่มีถึงเก้าหางอย่างงั้นเธอ ไม่น่าใช่ชะ...หรือว่า!!!

ผมอะใจและชะงักก็ก แล้วรีบเงยหน้ามองบนท้องฟ้าทันที จู่ๆ อินาริกก็ปรากฏตัวบนนั้น

“รู้ตัวแล้ววันนี้แหละ” เธอพูด ก่อนจะยิงลูกบอลเพลิงใส่ผมอีกครั้ง

“เฮอะ อย่าคิดว่าผมจะยอมแพ้นะ!” ผมคำราม แล้วถ่ายพลังเพลิง จิ้งจอกอัคคีไปที่เท้าและมือทั้งสอง เปลวเพลิงสีทองอร่ามห่อหุ้มมือและเท้าของผมเอาไว้ ทันทีที่ลูกบอลเพลิงของอินาริพุ่งเข้ามา ผมก็...

“เอาคืนไป!!!”

ผมหมุนตัวและใช้เท้าเพลิงเตะลูกบอลเพลิงนั้นให้เด็นไป ลูกอื่นๆ ผมก็ทำแบบเดียวกัน แต่ใช้ทั้งมือทั้งเท้าทั้งดาบซึ่งห่อหุ้มด้วยเปลวเพลิงจิ้งจอกอัคคี บอลเพลิงของเธอจึงส่งผลกระทบต่อร่างกายของผมแค่เล็กน้อยเท่านั้น

อินาริคาดไม่ถึงใจ ก่อนจะกระหน่ำฟันเพื่อปกป้องลูกพล้งได้จนหมด เมื่อพวกมันโจมตีไม่โดนเธอ ก็พากันระเบิดเป็นลูกไฟกลางอากาศดังตูมหลายครั้ง

ฟิว! ตบ! ร่างของอินาริค่อยๆ ร่อนสู่พื้น ปลายเท้าของเธอสัมผัสพื้นอย่างสง่างาม เธอยังคงจ้องผมไม่ว่างตา

“ยอดเยี่ยม ยอดเยี่ยมจริงๆ ปฏิกริยาตอบสนองสุดยอดมาก แบบนี้สิ ถึงจะเป็นวาของข้า” คำพูดสุดท้ายของเธอทำให้ใบหน้าของผมร้อนผ่าว

อย่าพูดอะไรที่ทำให้คิดลึกได้ม้ายยย!!!

“ขอดูฝีมือดาบหน่อยสิ ว่าจะเจ๋งแค่ไหน!” พุดจบ เธอก็พุ่งเข้ามาหาผมทันที

“เจ๋งพอตัวละกันครัช!!!”

สำเนียงแปลกๆ ที่เจ้าวาเสื่อมเคยพูดได้ซึมซับเข้ามาหาผมซะแล้ว

เคร้ง! เสียงดาบของพวกเราปะทะกันอีกครั้ง แล้วพวกเราก็ผลัดกันรุก ผลัดกันรับอย่างดุเดือดเผ็ดมัน (ส์)

ผลัดกันรุกผลัดกันรับ...

“...”

บ้าเอียยย...เวลาแบบนี้ผมยังเผลอไปคิดเรื่องพรรคินั้นได้อยู่อีกเหรอ เนี่ย นี่หมายความว่านิสัยหินของเจ้าวาเสื่อมกำลังกลืนกินผมแล้วอย่างนั้นสินะ!

“อู๊ป!” ผมร้องพร้อมๆ กับที่คมดาบของอินาริเฉลบก้ามผม เลือดสีแดงเข้มค่อยๆ ไหลเป็นทางยาว

เกือบแพ้เพราะความหื่นซะแล้ว

“อะไรกันๆ มัวเหม่ออะไรอยู่หรือจ๊ะ” อินาริถีบผมกระเด็น

“อี้อกกก” ผมสำลัก

“ลืมบอกไปอย่าง” เธอตรงเข้ามาอีกครั้ง

“คนแพ้มีบทลงโทษนะ” สิ้นคำ ดาบคาตานะในมือของเธอก็ตัวดลลงมา เป็นเส้นตรง ฐัม! เปลวเพลิงในรูปจิ้งจอกตัวใหญ่พุ่งออกมาจากคมดาบนั้น ระเบิดเพลิงจิ้งจอกเทวา!

เป้าหมายของมันเป็นคือตัวผมที่อยู่เบื้องหน้า

ไม่ไหว ไกลขนาดนี้หลบไม่ทันแน่

“ชิ” ผมกัดฟันรอรับแรงปะทะ ก่อนจะรวบรวมกำลังและยกดาบขึ้นกัน ตู้ม! เปลวเพลิงสีทองในรูปจิ้งจอกได้กลืนกินร่างของผม จนผมรู้สึกอ่อนรากับอยู่ในพายุเพลิงขนาดใหญ่

เมื่อจิ้งจอกเพลิงสลายไป ผมก็ค่อยๆ ทรุดตัวลงกับพื้น ถึงแม้ว่าภายนอกเปลวเพลิงของเธอจะไม่ได้สร้างบาดแผลอะไรให้ผมมากนัก แต่ภายในนี่สิ...

“ไม่ใช่ว่า ตบได้ใส่พุงไหม้เกรียมหมดแล้วหรอเนี่ย” ผมบ่นลอยๆ ก่อนจะถูกขื่นยืนไปประจันหน้ากับอินาริ ผมรู้! เมื่อไหร่เธอออกมาแรงให้ผมเยอะอยู่ ไม่เช่นนั้นละก็ร่างของผมอาจจะสลายไปแล้ว

ยังงั้นะนี่มันก็เป็นแค่การทดสอบนี่เนอะ แต่ว่า...

“ชักสนุกขึ้นมาซะแล้วสิ” ผมค่อยๆ เปลี่ยนมาจับดาบด้วยมือซ้ายแทน ก้อย่างที่พวกคุณรู้จักกัน ว่าความจริงนั้น...

ผมถนัดซ้าย!

“ฮ่า!!!” ผมคำราม พร้อมกับพุ่งเข้าหาอินาริทันที

“โอ้! เครื่องติดแล้วหรอ” อินารียิ้มอย่างพอใจ เธอฟันดาบใส่ผม คราวนี้รวดเร็วกว่าเดิมมากแน่ ผมเกือบจะหยุดมันเอาไว้ไม่ทัน

เร็วกว่านี้

“อะไรกัน? อย่ามัวแต่ป้องกันอย่างนั้นสิ มันน่าเบื่อ” เธอยั่วยุผม
พร้อมๆ กับกระหน่ำฟัน คมดาบของเธอยังคงรวดเร็วขึ้นเรื่อยๆ

เร็วกว่านี้อีก

“หึๆ” จู่ๆ ผมก็หัวเราะ เมื่อรู้สึกได้ถึงบางอย่างที่กำลังจะปะทุออกมา
จากร่าง

มากกว่านี้

ฟุบ เปรี๊ยะ! ร่างของอินาริกระเด็นออกไป เพราะถูกคมดาบของผม
โจมตี ผมรู้สึกได้ถึงความเร็วของผมที่เพิ่มขึ้น ทุกสิ่งทุกอย่างเริ่มดูช้าลงไป

ต้องมากยิ่งขึ้น!!!

เค็งงง ตูมมม! ร่างของเธอถ่มถลึงกับพื้นดินหลายตลบ ในจังหวะที่
เธอกำลังจะพลิกตัวขึ้นมานั้น...

ผมจะต้องเร็วกว่านี้!

ดาบในมือผมตอบสนองกับความคิดอย่างรวดเร็ว มันพุ่งใส่ลำคอของ
อินาริที่อยู่ตรงหน้า ระยะห่างระหว่างคมดาบกับลำคอขาวนวลของเธอนั้นสั้น
ลงเรื่อยๆ ดาบในมือของเธอเองก็กำลังจะขยับเช่นกัน แต่น่าเสียดายที่มันสาย
เกินไป ดาบของผมนั้นเร็วกว่า

ผมเป็นฝ่ายชนะแล้ว

ในวินาทีที่ผมจะหยุดคมดาบ เพราะนี่เป็นเพียงแค่การทดสอบ ใบหน้า
งดงามของอินาริก็ไม่แสดงความวิตกกังวล เธอจ้องผม มือทั้งสองข้างยังกำ
ดาบแน่น แต่เธอกลับไม่ได้ใช้มันโจมตีผม...

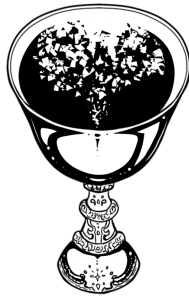
นัยน์ตาสีแดงฉานของอินาริลูกราวราวกับสัตว์ร้าย เธอขยับริมฝีปาก
อิม แล้วพูดเสียงเย็นเยือกว่า

“เพลิงทเวะ”

อัลไลอ์กกก!?

6

อาภากราสี

“!?” ตัวผมกระโดดถอยห่างจากอินารีโดยอัตโนมัติ ทั้งๆ ที่อีกแค่นิดเดียวผมก็จะเป็นฝ่ายชนะแล้วแท้ๆ แต่บางอย่างในตัวผมร้องเตือนว่า ถ้าเมื่อไหร่ผมไม่รีบถอยออกมาละก็ ผมต่างหาก...ที่จะเป็นฝ่ายแพ้

“หืม ทำไมถึงได้ถอยหนีแบบนี้ล่ะวะ” อินารีลุกขึ้นมาแล้ว น้ำเสียงของเธอเจ้าเล่ห์ สีหน้าและแววตาของเธอดูราวกับคนละคน โดยเฉพาะนัยน์ตาสีแดงฉานที่ดูราวเยี่ยงสัตว์ร้าย

“หึ ผมก็แค่..ฮะ!”

“เพื่องะ!” ผมยังไม่ทันพูดจบ ได้เท้าของอินารีก็นำเปลวเพลิงพุ่งขึ้นมา และปลิวรวากับคลื่นในท้องทะเล พวกมันตรงมาหาผมอย่างรวดเร็ว

ทำนองใช้พื้นดินเป็นตัวกลางในการเคลื่อนที่อย่างนั้นระะะ แต่ว่า...ถ้าไม่โดนสักอย่าง จะไปกลัวทำไม อะไ!

ผมคิดในใจพร้อมกับเตรียมตัวกระโดดหลบ แม้คลื่นเพลิงจะเร็วมาก แต่ตอนนี้ผมเห็นมันทัน แล้วจู่ๆ คลื่นเพลิงนั้นก็กลับหายไปต่อหน้าต่อตาผม โดย

มันยังไม่ทันจะสัมผัสร่างของผมด้วยซ้ำ

“หายไปไหน” ผมพิมพ์ำและวินาทีต่อมา...

พุ่ม! ร่างของผมถูกปกคลุมด้วยเปลวเพลิงสีทองอร่าม มันเผาผลาญร่างของผมรุนแรงยิ่งกว่าคราวของท่าระบำเพลิงจิ้งจอกเหวเสียอีก

“อ้ากกก!” ผมแผดเสียงร้อง

เมื่อที่ผมโดนอะไร

วูม! เปลวเพลิงสีทองที่กลืนกินตัวผมได้สลายไป อินาริที่ยืนอยู่ตรงหน้าส่งยิ้มให้ผม

“ตกใจละสิ” เธอพูด นัยน์ตาสีแดงของเธอยังลгуควาว ทันใดนั้นคลื่นเพลิงแบบเดิมก็พุ่งออกมาจากใต้เท้าของเธอ แล้วก็เหมือนเช่นเคย มันใช้พื้นดินเป็นตัวกลางในการเคลื่อนที่

เมื่อที่ผมโดนอะไรกันแน่ ต้องสังเกตให้ดีๆ ต้องสังเกต!

ผมเพิ่งมองคลื่นเพลิงที่เคลื่อนที่เข้ามาอย่างรวดเร็ว เสียวินาทีคลื่นเพลิงนั้นก็หายไปจากสายตาของผมอีกครั้ง

มันพุ่งลงไปได้ดิน!

อย่างนั้นเอง เมื่อีกัก่อนคลื่นเพลิงนั้นจะโดนผม มันก็มุดลงไปได้ดิน แล้วขึ้นมาโจมตีอีกครั้งสินะ ไม่นานสิ่งที่ยืนยันความคิดผมก็เกิดขึ้น

ใช่จริงๆ ด้วย!!!

ผมรีบกระโดดหลบจากจุดที่ยืนอยู่เมื่อรู้สึกถึงแรงสั่นสะเทือนและความร้อนใต้เท้า วินาทีต่อมาเปลวเพลิงสีทองอร่ามขนาดใหญ่ก็พุ่งขึ้นจากพื้นดินตรงจุดที่ผมเคยยืน

“เห รู้ตัวแล้วมันเหรอ เร็วกว่าที่คิดเอาไว้เยอะเลยแฮะ วานี่สุดยอดจริงๆ ด้วย” คำชมของอินาริทำให้ผมฉีกยิ้มกว้าง

ก็คนมันเมพ!!!

“...”

เอาแล้ว...ผมเริ่มจะกลายเป็นไอซีไม้แบบเจ้าวาเสื่อมชะแล้ว

“ฮะฮ่า! ลูกไม้ของท่านทำอะไรผมไม่ได้หรอกครับ” ผมกล่าวเสียงดัง

ทว่าอินาริไม่พูดอะไร เธอจ้องผมและ...

“เปลืองทเวะ”

คราวนี้คลื่นเพลิงสีทองพุ่งมาจากใต้เท้าของอินาริเป็นสิบๆ ลูกอย่างต่อเนื่อง ผมจึงรีบกระโดดขึ้นฟ้าเพื่อหลบพวกมันทันที

เมื่อก้มมอง ผมเห็นคลื่นเพลิงจำนวนมากที่กำลังเคลื่อนตัวกว่น พวกมันทั้งหมดก็พุ่งหายลงดินอย่างพร้อมเพรียง ทันใดนั้นเอง...

ฟุ่มम्म!!!

“!!!”

เปลวเพลิงสีทองระลอกแรกพุ่งขึ้นจากพื้นดินในรูปของเสาเพลิง ผมจิกตัวหลบเสาเพลิงนั้นได้อย่างฉิวเฉียด ใจความร้อนที่พุ่งผ่านเมื่อกี้ทำให้ร่างของผมถึงกับสั่นสะท้าน

ถ้าผมจำไม่ผิด อินาริใช้ไอ้คลื่นเพลิงเมื่อกี้เป็นสิบๆ ลูกเลยไม่ใช่หรอ...
นั่นไง!!!

ไฉ่เท่าความคิด เสาเพลิงต้นที่สองก็พุ่งขึ้นมา คราวนี้ผมก็หลบได้...แต่ระลอกถัดไปก็พุ่งขึ้น

ฟุ่ม! ลูกที่สาม ฟุ่ม! ลูกที่สี่ ฟุ่ม! ลูกที่ห้า...

ในที่สุดเสาเพลิงก็พุ่งขึ้นอย่างต่อเนื่องราวกับปืนกล! นี่มัน...

“จะเยอะไปแล้วมั้งง...เอ้ออ!!!”

ผมไม่สามารถหลบพวกมันได้ทุกลูก ลูกที่สิบเอ็ดพุ่งขึ้นมากลืนกินร่างผม ทำให้ตัวผมที่ลอยคว้างดังพสุธา แล้วพื้นดินจุดที่ผมจะกระแทกก็สิ้นสะท้อนพร้อมๆ กับเสาเพลิงสีทองที่ผุดขึ้นมากลืนกินร่างของผมอีกครั้ง

ฟุ่มम्म!!!

“อ้ากกก!!!”

ตุบ! ผมนอนนิ่ง รู้สึกได้ว่าร่างกายกำลังจะแตกเป็นเสี่ยงๆ ความร้อนของเปลวเพลิงเมื่อครู่ทำให้สติของผมเลือนราง แต่ผมก็ยังกัดฟันฝืนทนความเจ็บปวดไว้

“เป็นยังงั๊วะว่ะ ยอมแพ้รึยังเอ่ย” อินาริพูดพร้อมกับเดินเข้ามามอง

สภาพศพ (?) ของผม

ผมค่อยๆ ลุกขึ้นยืน แล้วมองนัยน์ตาสีแดงฉานของเธออย่างจริงจัง อินาริดูจะตกใจมากที่อยู่ๆ ผมก็ทำสายตาแบบนี้ ก่อนเธอจะได้ขยับปากพูด ผมก็...

“ชีโกง” ผมกล่าวเสียงเข้ม พออินาริได้ยิน เธอก็ร้องว่า

“หา!?”

“ชีโกงสุดๆ” ผมเสริมแล้วโวยวายต่อ “ไอ้ท่าแบบนั้น ผมทำไม่เป็นนี่นา อีกอย่างท่านห้ามไม่ให้ผมใช้ร่างเพลิงอมตะ แล้วแบบนี้ผมจะไปหลบมันพ้นไฉนแน่จริงท่านก็สอนให้ผมใช้ท่าแบบเมื่อกี้ให้ได้เช! ท่านจะได้เข้าใจความรู้สึกของผม!!!”

ชีโกง!!

ถ้าไม่ใช้ร่างเพลิงอมตะ ให้อยาย! ยังไงผมก็ไม่มีทางหลบพวกมันได้พ้นหรอก อีกอย่างดูก็รู้ว่าไอ้คลื่นเพลิงเมื่อกี้ นี่ อินาริพยายามอ้อมแรงเอาไว้มาก ถ้าเธอคิดจะไข่มั่นเต็มกำลังละก็ ต่อให้ผมยิงต้านด้วยบอลเพลิงเต็มสตรีมก็ไม่มีทางสู้ได้หรอก

“อ...ะๆๆ ก็ได้ๆ ข้าไม่ใช่เพลิงทเวะแล้วก็ได้ ะๆๆ อย่าทำหน้าองแบบนั้นซี” เธอเดินเข้ามาหาผม

ใช่! อย่างนั้นแหละ จงมาจ่อผมซะ แล้วจงสอนไอ้ท่าเมื่อกี้ให้ผมด้วย ไม่อย่างนั้นผมก็จะนอนอยู่อย่างนี้แหละ!!!

“ท่านต้องสอนให้ผมเลยครับ ไม่อย่างนั้นละก็...” ผมพูดไม่ทันจบ เธอก็สวนว่า

“แต่ว่าเสียใจด้วยนะว่า ผู้ที่ใช้เพลิงทเวะได้นะ ต้องเป็นจิ้งจอกเก้าหาง เลือดบริสุทธิ์เท่านั้น” คำพูดของอินาริทำให้ผมเลิกคิ้วสูง

พลังของจิ้งจอกเก้าหางที่จำกัดเฉพาะพวกเลือดบริสุทธิ์ก็มีด้วยหรือ ผมนึกว่ามีแต่แวมไพร์ซะอีก...

“หมายความว่ายังไงครับ ท่านกำลังจะบอกว่า ยังไงผมก็ไม่มีทางใช้ไอ้ท่าคลื่นเพลิงนั้นได้จ้ะหรือ”

อินาริพยักหน้าให้ผมแทนคำตอบ

“ในกรณีของวาทที่มีพ่อเป็นเทว...เป็นมนุษย์นะ คงไม่สามารถใช้ได้หรอก...อ้อ แต่ว่าแม่ของวาก็อาจจะใช้ได้ละ เป็นท่าที่ร้ายกาจมาก รู้เปล่าเมื่อข้าเพิ่งจะใช้พลังไปเพียงแค่สามส่วนเองนะ” อินาริอธิบายพร้อมกับยกยอดตนเองหน่อยๆ

หมายความว่าผมหมดสิทธิ์ที่จะใช้ไอ้ท่าเท่ๆ แบบเมื่อกี้เลยงั้นสินะ

“...”

บ้าเอี้ยยย!!!

“แล้วท่านจะใช้มันโชว์ผมทำไมครับ” น้ำเสียงของผมฟังดูไม่พอใจเล็กน้อยถึงปานกลาง

“หืม? เปล่าหรอก แค่เห็นว่าเดี๋ยวจะได้ใจเกินไปนะ ก็เลยต้องหาอะไรมาแก้งสักหน่อย” เธอยิ้มแฉ่ง

น่าหมั่นไส้ชะมัด นี่แปลว่าเธอจงใจแก้งผมอย่างงั้นหรือ!

“แล้วจะเอาอย่างไรต่อ ผู้ต่อหรือว่าจะยอมแพ้ ข้าแนะนำให้อยอมแพ้จะดีกว่านะ เดียวพรุ่งนี้ฝึกต่อไม่ไหวเอา แต่ถ้าวาจจะสู้ต่อก็ได้ ข้าสัญญาว่าจะไม่ใช้ท่าเพลิงทเวะนั้นแล้ว” คำพูดยียวนของอินาริทำให้ผมของขึ้น

มีอะไรแบบว่าผู้ชั่วช้าคนนี้จะยอมแพ้ ฝันไปเถอะ!!!

“เฮอะ! อย่าคิดว่า บาดแผลก็กก๊อกแค่นี้จะทำให้ผมยอมแพ้นะครับ!” ผมกระโดดถอยไปตั้งหลัก

ถ้าเธอไม่ใช้ท่าเพลิงทเวะนั้นซะอย่าง ผมก็ไม่มีอะไรต้องกังวลอีกแล้ววะฮ่าๆ ผมหัวเราะในใจอย่างบ้าคลั่ง

“...”

ตัวผมในตอนนี้นี้ชักจะเริ่มคล้ายกับพวกตัวร้ายกาจๆ ในละครหลังข่าวขึ้นทุกที...

“ฮ่า!” ผมวิ่งเข้าไปหาอินาริพร้อมกับง้างดาบเตรียมฟันใส่ ทันใดนั้นอินาริก็ขยับวิมผีปากอีกครั้ง

“ก็ไม่ได้ใช้เพลิงทเวตามทีบอกแล้วนะ...อัญเชิญอามาเทราส!”

เอ!? เมื่อไหร่พูดอะไรดีๆ ค่ะ ะ?

ผมได้แต่สงสัย เลี้ยววินาทีต่อมากระแสดลมวูบใหญ่ก็พุ่งผ่านอินริมา
ชนผมจนกระเด็นนับสิบๆ เมตร ผมรีบสปริงตัวลุกอย่างรวดเร็ว และได้พบ
กับ...

“วอต!? นี่ยังไม่หมดมุกอีกหรอเนี่ยยย!!!” ผมอุทานเมื่อเห็นว่าสิ่งที่อยู่
ตรงหน้า เป็นสตรีผู้งดงามซึ่งมือขวาถือดาบ ส่วนอีกมือถือโล่ขนาดใหญ่ และ
ก็คงจะเหมือนกับสตรีทั่วๆ ไป ถ้าไม่...

“ยะ...ใหญ่แบ็กเเอ็ก!”

รูปร่างของเธอนั้นใหญ่โตยิ่งกว่าตึกเจ็ดชั้น ทั้งทั้งร่างปกคลุมด้วยเปลว
เพลิงสีทองอร่าม เธอจ้องมองผม ขณะอินริที่ยืนข้างๆ ยิ้ม

“นี่ท่านเล่นอะไรของท่านอีกครับเนี่ยท่านอินริ แล้วนางยักษ์ตนนี้โผล่
มาจาก...” ผมยังไม่ทันกล่าวจบก็สัมผัสจิตสังหารเข้มข้นจากสตรีร่างยักษ์ได้

“อุ๊...ตายละ วาดันไปเปลอพุดคำนั้นซะได้” อินริพิมพ์ำด้วยสีหน้า
เจื่อนๆ ตอนนั้นเองเปลวไฟในดวงตาของสตรีร่างยักษ์ก็ลุกโชนขึ้น

“เอ?”

อะไรหรอ นี่ผมเปลอพุดอะไรไปงั้นหรอ ทำไมนางยักษ์ตนนั้นถึงได้
มองผมราวกับจะกินเลือดกินเนื้อกันล่ะ

“เฮ้อ...อะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิดละนะ” ทันทีที่อินริกล่าวจบ สตรีร่าง
ยักษ์ที่สูงกว่าสี่สิบเมตรก็พุ่งเข้ามาหาผมอย่างรวดเร็ว

“เฮ้ยยย!!!” ผมร้องเสียงหลงก่อนจะกระโดดหลบขึ้นไปบนท้องฟ้า แล้ว
ก็ได้ยินอินริพิมพ์ำว่า

“เธอยังไม่ชอบบให้ใครมาเรียกว่ายักษ์อยู่”

บรีะเจ้า นี่ผมเปลอพุดอะไรออกไป!!!

ผมถูกร่วงในใจขณะลอยอยู่เหนือพื้นราวสิบเมตร สตรีร่างยักษ์ยังจ้อง
ผม ดาบไฟในมือเธอเปลี่ยนรูปร่างไปเป็นบางสิ่งบางอย่าง...บางสิ่งบางอย่าง
ที่ด้ามจับเป็นเส้นตรงและตรงส่วนหัวก็คล้ายๆ กับดาบสายสีเหลี่ยม อ้อ...ผมรู้
แล้วว่ามันคืออะไร มันก็คือ...

ไม่ดีแม่ลงวัน!!!

เป็นไม่ดีแม่ลงวันที่โคตรอภิมหาใหญ่ยักษ์...เอั้ววว!!!

เลี้ยววินาทีสตรีแห่งไฟก็ใช้ไม่ดีแม่ลงวันยักษ์นั้นฟาดใส่ผม นี่มัน...ท่า
ตบแม่ลงวันในตำนาน!!!

เผียะ!!! ตัวผมหมุนควงส่วนกลางอากาศอย่างสวยงาม ก่อนจะพุ่ง
ดิ่งไปจับพื้นดินเบื้องล่างอย่างแรง

ตู่มมม!!!

“เอัอะ!”

ตรงบริเวณที่ผมนอนหมอบกันชี้ฟ้ากลายเป็นหลุมขนาดใหญ่ที่มีพื้น
แตกร้าว แสดงให้เห็นถึงพลังกำลังมหาศาลของสตรีแห่งไฟได้เป็นอย่างดี
นี่ผม แบดว่าผู้นี้จะต้องมาแพ้...

เพราะไม่ดีแม่ลงวันเนี่ยนะ

“อ้อ...” ผมค่อยๆ ฟืนตัวคลานออกจากหลุม ทันทีที่ผมโผล่ขึ้นมา
เบื้องหน้าก็ปรากฏเงาดำทะมึนที่ปกคลุมทั่วบริเวณ เช่นนั้นแล้วผมจึงเงยหน้า
ขึ้นไปมอง แล้วเบิกตากว้างเมื่อเห็นว่า สตรีร่างยักษ์ได้มาอยู่ตรงหน้าผมแล้ว
ไอ้ไม่ดีแม่ลงวันเมื่อสักครู่นี้ได้เปลี่ยนเป็นดาบเพลิงขนาดใหญ่ มีเปลวไฟสีทอง
อร่ามหมุนวนรอบๆ มัน ขณะที่ใบดาบขยายขนาดขึ้นเรื่อยๆ

“โอ” ผมส่งเสียงครางกับภาพที่เห็น แค่ว่าใบดาบก็มีใหญ่กว่าเจ็ดเมตร
แล้ว นี่ยังไม่ต้องพูดถึงไอ้เปลวเพลิงสีทองที่หมุนวนอยู่ตรงนั้น

มันเป็นแค่เพียงการทดสอบใช่ไหม เธอคงไม่คิดจะมาผมจริงๆ ใช่ไหม
ใช่ไหม! ก็อ้อแค่คำว่ายักษ์ ทำไม่ถึงทำหน้าโกรธเกรี้ยวขนาดนั้นล่ะ...เฮ้ยยย!?

ความคิดทุกอย่างของผมพลันสลายไป เมื่อสตรีร่างยักษ์ได้ฟันดาบ
เพลิงมหาวินาศนั้นลงมา ผมได้แต่กะพริบตาปริบๆ พยายามมองเบื้องหน้าพร้อม
กับคิด...

ชิต (Shit) แล้วไง!